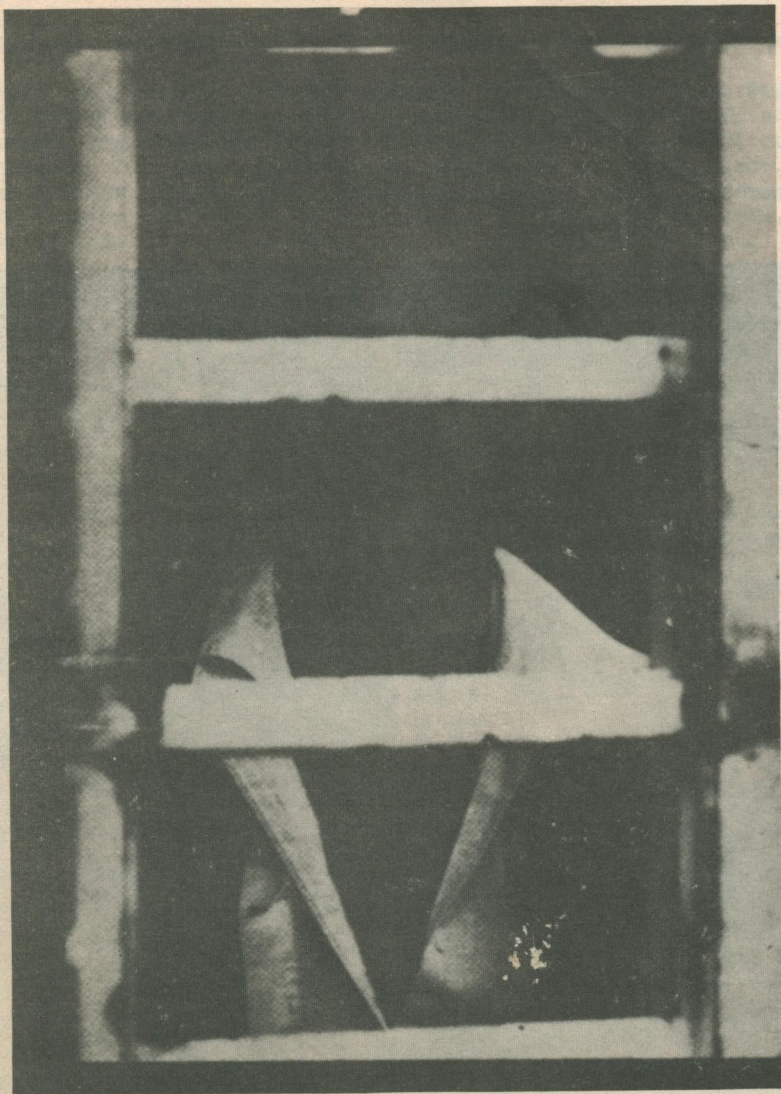
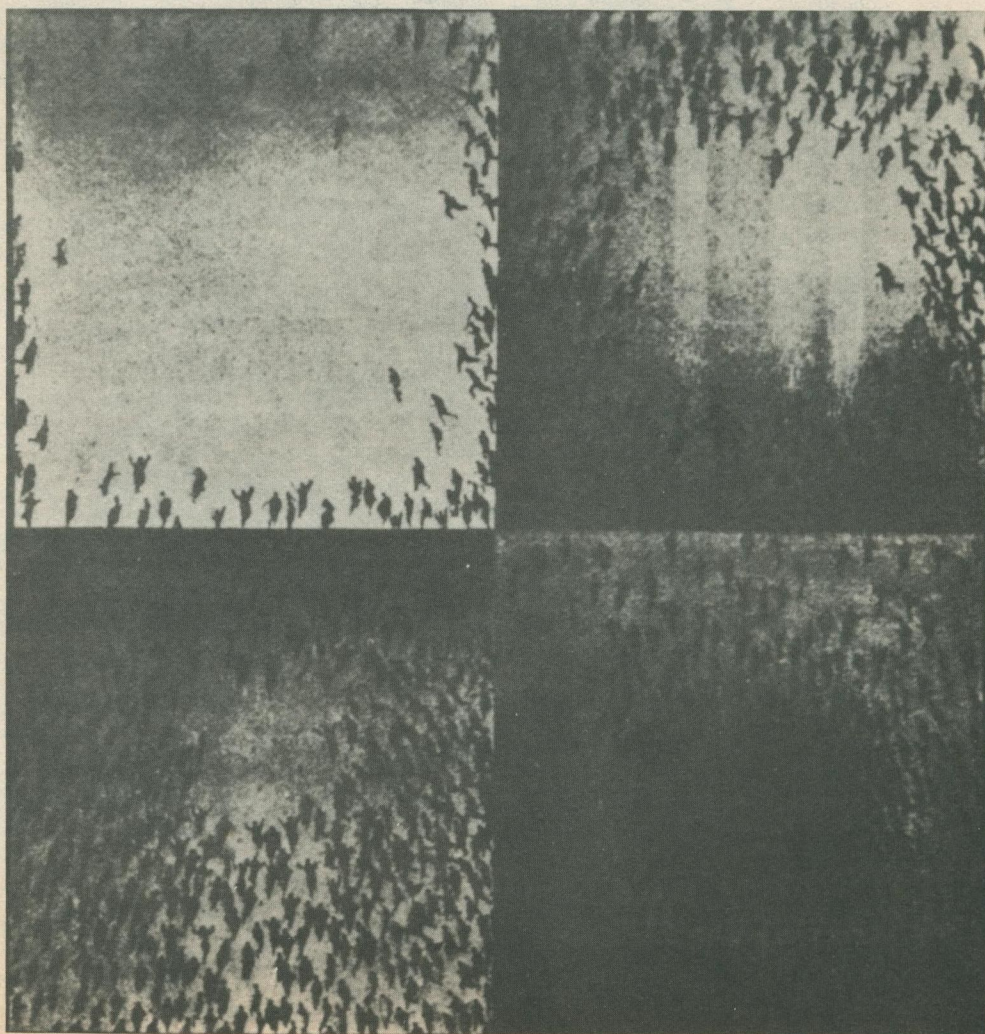

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ...

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ,
ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΟΙ ΧΩΡΟΙ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ
ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΧΩΡΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ,
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ, ΓΙΑ
ΜΙΑ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ.

"Θέλουμε τό δικίο μας καί γι'αυτό ἀπευθυνόμαστε στό δικαστήριο... ἀλλά τί ζητώ ἀπ'αυτό τό δικαστήριο; Ζητώ τή δικαιοσύνη τοῦ Σουλτάνου, ὄχι τό δικό μου δικίο. Ζητώ τό ξένο δικίο... μπροστά σ'ένα ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Λογοκρισίας. Ζητώ ἐπομένως τό δικαίο τῆς Λογοκρισίας".

Οἱ παραγωγικές σχέσεις, οἱ σχέσεις ἀνταλλαγῆς, τό περιεχόμενο τῆς ἱεραρχίας, οἱ ἠθικές ἀξίες, οἱ μορφές τιμωρίας, ἐκφράζουν τό πρόσωπο πού παίρνει ἀνάλογα μέ τήν ἱστορική της παρουσία καί τή γεωγραφική της θέση ἡ Ἑξουσία.

Μέσα στό σύνολο τῶν σχέσεων αὐτῶν τά άτομα καί οἱ ὁμάδες πού ἔχουν τήν κυριαρχία, ἀνάλογα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς, συγκροτοῦν καί διαιωνίζουν τό ἀποτέλεσμα τῶν κοινωνικῶν ἀνισοτήτων γιά νά ἐξακολουθήσουν νά ἔχουν τήν ταξική κυριαρχία.

Ἑξελικτικά, οἱ μορφές πού ἀποκτοῦν τό σύνολο τῶν κοινωνικῶν ἀνισοτήτων, δημιουργήσαν τήν ἀνάγκη στήν κυρίαρχη τάξη νά συγκροτήσῃ τή δύναμη τῆς ἐξουσίας της μέ διάφορες μορφές, ἐνῶ παράλληλα ἔπρεπε ἡ δική της θέληση νά γενικευτεῖ στό σύνολο τῶν ὑποτακτικῶν της, γιά νά συνεχίσει νά ὑπάρχει σάν τέτοια πού εἶναι.

Ἡ κυρίαρχη θέληση τῆς κοινωνικῆς ὁμάδας πού ἔχει τήν ἐξουσία, ἀναπαράγεται μέ τό φόβο τῆς τιμωρίας καί παίρνει τό ὄνομα Δίκαιο ἡ κοινωνική Δικαιοσύνη. Ἡ λεκτική ἐκφραση τῶν ὁρίων τῆς κοινωνικῆς Δικαιοσύνης μετατρέπεται σέ Νόμους.

"Δίκαιον ἐπομένως εἶναι τό σύνολον τῶν κανόνων, οἵτινες ρυθμίζουν τήν ἐν τῇ κοινωνίᾳ συμπεριφορά τῶν ἀτόμων πρὸς ἀλλήλα κατὰ τρόπον ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως ἑων".

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ καί Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

"Ὅταν ἡ ἀμάθεια κυριαρχεῖ στήν κοινωνία καί ἡ ἀταξία στά μυαλά τῶν ἀνθρώπων, οἱ νόμοι πολλαπλασιάζονται, ἡ νομοθεσία προσδοκᾷ νά τά κάνει ὅλα, καί ἐνῶ κάθε καινούριος νόμος εἶναι ἓνα νέο στραβοπάτημα οἱ ἄνθρωποι ὀδηγοῦνται συνεχῶς στό νά ἀπαιτοῦν ἀπ'αὐτόν ὅ,τι μπορεῖ νά προκύψει μονάχα ἀπ'τούς ἴδιους, ἀπό τή δική τους ἐκπαίδευση καί τή δική τους ἠθική." Νταλού, συγγραφέας τοῦ Γαλλικοῦ Εὐρητηρίου Νομοθεσίας τό 19ο αἶвна.

Ὁ ἴδιος εἶναι δημιουργός καί θαυμαστής τοῦ νόμου, ἐκφράζει ὅμως τέλεια τό γεγονός ὅτι ζοῦμε σέ μιά κοινωνία ὅπου τά πάντα εἶναι ἀντεστραμμένα. Αὐτό δέν πηγάζει ἀπό τίς κακές προθέσεις μερικῶν, ἀλλά ἀπό τήν ἴδια τήν κοινωνική πραγματικότητα.

Οἱ νόμοι καί τό δικαίο θεωροῦνται γενικά σά φάρμακο γιά ὁποιοδήποτε κοινωνικό κακό. Ἀντί νά ἀλλάζουν μόνοι τους ὅ,τι εἶναι κακό, οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν ἓνα νέο νόμο γιά νά τό ἀλλάξῃ, ἡ τήν κατάργηση ἡ μεταρρύθμιση νόμων πού ἤδη ὑπάρχουν. Ἀπό ποῦ τά ζητᾷνε αὐτά; Μά φυσικά ἀπό τή ἔξουσία ἡ ὅποια ἰσχυροποιεῖ τή μεσολαβητική της θέση μπαίνοντας ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους καί τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν-ἐπιθυμιῶν τους.

Καί ἐφόσον ἡ ἐξουσία δέν εἶναι παρά μιά ἀφαίρεση (1) ἀπό τά πραγματικά κοινωνικά συμφέροντα τῶν ἀνθρώπων δέν μπορεῖ παρά νά ἐξυπηρετεῖ τά κυρίαρχα συμφέροντα πού τή γέννησαν. Ἔτσι συμπληρώνεται ὁ κύκλος: οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν τή θέσπιση νόμων πού νά

τούς προστατεύουν καί νά τούς ἐξυπηρετοῦν ἀπό ἐκείνους ἀκριβῶς τούς θεσμούς καί τούς ἀνθρώπους πού ἔχουν κάθε λόγο νά τούς καταπιέζουν καί νά τούς ἐκμεταλλεύονται.

Ἀπό τότε πού ἡ κοινωνία χωρίστηκε σέ τάξεις μέ ἀνταγωνιστικά συμφέροντα, τό δίκαιο καί οἱ νόμοι οὐσιαστικά ἦταν ἡ προάσπιση, ἐδραίωση καί ἀναπαραγωγή τῶν συμφερόντων τῶν τάξεων πού κυριαρχοῦσαν σ'ὅλη τήν κοινωνία.

Ἡ διαδικασία διαπαιδαγώγησης τῶν ἀτόμων ζητοῦσε νά σκοτεύει μέσα στόν ἄνθρωπο τήν τάση γιά ἐξέγερση καί νά ἀναπτύξει τήν τάση τῆς ὑποταγῆς στήν ἐξουσία. Ὀλόκληρες χιλιετίες ἡ κοινωνία ἔζησε ὑπό τό κράτος τοῦ νόμου κι αὐτό ὀδήγησε σέ μιά ἀνικανότητα τοῦ νά ἀντιλαμβάνονται οἱ ἄνθρωποι ἓναν ἄλλο τρόπο τῆς ζωῆς χωρίς τή μεσολάβηση τῶν νόμων καί τῆς ἐξουσίας. Τόσο βαθιά εἰσχώρησε τό κράτος τοῦ νόμου στίς ζωές καί τίς ἰδέες τῶν ἀνθρώπων πού ἀκόμα καί ἡ ἀναζήτηση τῆς ἐλευθερίας καί τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς γίνονταν πάνω στή βάση τῆς ἀναζήτησης νέων νόμων πού θά μεριμνοῦσαν καλύτερα ἀπό πρῶτα.

Σεβασμός στό νόμο καί ὑποταγή στήν ἐξουσία εἶναι τό σύνθημα τῆς οἰκογενειακῆς καί σχολικῆς διαπαιδαγώγησης. Ἀκόμα καί ἡ γνώση πού εἶναι καθαρά ἀποτέλεσμα παρατήρησης, οἱ φυσικές ἐπιστήμες, οἱ κοινωνικές ἐπιστήμες, ἡ λογοτεχνία κλπ., μπαίνουν στήν ὑπηρεσία τοῦ νόμου καί τῆς ἐξουσίας.

Αὐτή ἡ συγκεχυμένη μάζα κανόνων συμπεριφορᾶς πού ἀποκαλεῖται Δίκαιο καί πού

μᾶς κληροδοτήθηκε ἀπὸ τῆ δουλεία, τῆ δουλοπαροικία, τὸ φεουδαρχισμό καὶ τῆ βασιλεία, ἔχει πάρει τῆ θέσῃ ἐκεῖνων τῶν πέτρινων τεράτων μπροστά στὰ ὁποῖα συνηθί-

ζονταν νὰ θυσιάζονται ἀνθρώπινα θύματα καὶ τὰ ὁποῖα δουλοπρεπεῖς ἄγριοι δὲν τολμοῦσαν ἔστω καὶ νὰ ἀγγίξουν μὴπως καοῦν ἀπὸ τοὺς κεραυνούς τοῦ οὐρανοῦ.

Αὐτὴ ἡ νέα λατρεία, τὸ Δίκαιο, καθιερώθηκε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία ἀπ'τὴ Μεγάλῃ Γαλλικῇ Ἐπανάστασιν, τὴν Ἀμερικανικῇ ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀνοδο τῆς μπουρζουαζίας γενικά. Μόνο ἀφοῦ καταλάβουμε τὸ μέγεθος τῆς θηριωδίας τῶν παντοδύναμων εὐγενῶν πάνω στὸν ἀγροτικό πληθυσμὸ καὶ τοὺς πρώτους μισθωτοὺς, μποροῦμε ν'ἀντιληφθοῦμε τὴν ἀπήχηση τῆς φράσης "ἰσότητα ἐνώπιον τοῦ νόμου, ὑποταγὴ τὸ νόμο χωρὶς διάκριση κατὰ γένος ἢ περιουσίας". Ἡ ὑπόσχεση αὐτὴ ἦταν ψέμα, τώρα τὸ ξέρομε, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἦταν μιὰ πρόοδος. Ἀλλὰ ὅταν βέβαια ἡ μπουρζουαζία ἐγκαθίδρυσε τὴν ἐξουσίαν της, εἶτε ἐνάντια ἢ σὲ συνεργασία μὲ τοὺς εὐγενεῖς, φρόντισε νὰ ἐνισχύσει αὐτὸ πού τῇ βοήθησε ν'ἀνέβῃ (τὸ παραπάνω σύνθημα πῖσω ἀπ' τὸ ὁποῖο συσπειρώθηκε ὅλη ἡ κοινωνία) καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ἐνάντια στὴ λαϊκὴ πλημμυρίδα.

Ἀλλὰ ἡ ἀνοδος τῆς μπουρζουαζίας ἐγκαινιάζει μιὰ καινούρια ἐποχὴ Κοινωνικῆς Ἐπανάστασης, τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης τοῦ προλεταριάτου πού μάχεται ἐνάντια στὶς συνθήκες ὑπαρξῆς του καὶ πού ἀπ'τὴ φύση της βάζει τὸ θέμα τοῦ ξεπεράσματος τοῦ διαχωρισμοῦ ἀνάμεσα στὴν Ἐξουσία καὶ τὴν Κοινωνία. Μέσα ἀπ'τὴν καταστροφὴ αὐτῆς τῆς ἀφαίρεσης πού λέγεται Κράτος καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς νέας κοινωνικῆς ὀργάνωσης βασισμένης στὰ μέσα πάλης τοῦ προλεταριάτου (συμβούλια, ἐπιτροπές, συνελεύσεις, κομμουνες, κολεκτίβες, ομάδες), τὸ φετίχ τοῦ νόμου θίγεται ἄμεσα. Ταυτόχρονα, αὐτὸ πού προστατεύεται ἀπὸ τοὺς νόμους δέχεται ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις: ἡ ταξικὴ κοινωνία, ἡ ἱερὴ συμμαχία Κεφάλαιου καὶ Κράτους ἀρχίζει νὰ κλονίζεται, οἱ κοινωνικὲς σχέσεις καὶ συνθήκες πού γεννοῦν τοὺς νόμους χτυποῦνται στὴ ρίζα τους. Τὸ προλεταριάτο χρειάζεται ἓνα μόνο ἀντι-νόμο, τὴν αὐτοκατάργησή του.

"Ὅταν ἡ κοινωνικὴ κριτικὴ ἀναλύει τίς πηγές τοῦ νόμου βρίσκει ἐκεῖ εἶτε τοὺς φόβους τοῦ ἀγρίου καὶ τὰ συμφέροντα ἡλιθίων, τιποτένιων καὶ κακεντρεχῶν ἱερῶν, καθὼς καὶ τοῦ γενικότερου συστήματος ἐξουσίας καὶ κοινωνικῆς ἀλλοτρίωσης μέσα στὸ ὁποῖο ἐντάσσονται ὅλα αὐτά, εἶτε αἱματοθυσία, κατάρτηση διὰ πυρός καὶ σιδήρου, ἢ καὶ τὰ δύο ταυτόχρονα.

Βασικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ νόμου καὶ τοῦ Δικαίου εἶναι ἡ ἀκίνησις καὶ ἡ συντήρηση σὲ ριζικὴ ἀντίθεση μὲ τὴν πάλη τοῦ ἀνθρώπου γιὰ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ καὶ οὐσιαστικὴ πρόοδο. Οἱ νόμοι ἀποκρυσταλλώνουν ὅτιδήποτε πρέπει νὰ ἀλλάξει καὶ νὰ μεταμορφώνεται μέρα μὲ τὴ μέρα.

Ὅταν τίθεται τὸ ἐρώτημα πῶς ἔχει διατηρηθεῖ ὁ νόμος, τὴν ἀπάντησιν τὴ δίνουν οἱ θηριωδίες τοῦ βυζαντινισμοῦ, οἱ ὁμοτήτες τῆς ἱερῆς ἐξέτασης, οἱ μεσαιωνικὲς σφαγές, ἀλυσίδες, ρόπαλα, φυλακές, κάταρες, δάκρυα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ κεφάλαιου καὶ τῆς μπουρζουαζίας, στὴν ἐποχὴ τῶν κατακερματισμένων ἐξουσιῶν, ὁ νόμος διατηρεῖται μὲ τὸ τσεκούρι, τὸ σκοινί, τὸ ντουφέκι, τὴ φυλακὴ καὶ ἄλλες σωφρονιστικὲς μεθόδους. Σὲ νεώτερες ἐποχές, γιὰ τὴ διατήρησιν τοῦ νόμου χρησιμοποιοῦνται καὶ τὰ "παλιὰ καλὰ μέσα", ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία λέξη τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ψυχιατρικῆς μὲ σκοπὸ τὴν τελειοποίησιν τῆς τιμωρίας.

Ἡ ἐνότητα τῆς ἐξουσίας ἔτσι ὅπως ἐμφανίστηκε στὴ φεουδαρχία δὲν πρόκειται νὰ ἀποκατασταθεῖ ποτέ γιατί εἶναι ἐνάντια στὴ λογικὴ τῆς συσώρευσης τοῦ κεφαλαίου. Ἡ μπουρζουαζία πάντα ζήλευε τοὺς φεουδάρχες

γιὰ τὸ γεγονός ὅτι αὐτοὶ συγκέντρωναν στὰ χέρια τους, στὸ πρόσωπό τους ὅλη τὴν ἐξουσία, ἱερὴ-πολιτικὴ-οἰκονομικὴ. Ἀλλὰ ἡ μπουρζουαζία δὲν ἔχει τίποτα νὰ ζηλέψῃ ἀπὸ τοὺς φεουδάρχες στὸ θέμα τῆς ὥμης βίας ἐνάντια σ'ὄλους ὅσους θίγουν τὰ συμφέροντά της. Στὰ δικαστήρια τῆς μπουρζουαζίας βλέπουμε ἀπ'τὴ μιὰ μεριά τὸ φυλακισμένο στὰ πρόθυρα τῆς ἐξόντωσης καὶ τῆς ἀποκτίνωσης καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ δικαστὴ, στερημένο ἀπὸ κάθε συναίσθημα πού τιμᾷ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν, ζώντας σ'ἓναν κόσμο νομικῶν μυθοπλασιῶν, γλεντώντας μὲ τὴν ἐπιβολὴ φυλακίσεων καὶ θανάτου, χωρὶς ἔστω νὰ ὑποψιάζεται μέσα στὴν ψυχρὴ κακοήθεια τῆς τρέλας τοῦ τὴν ἄβυσσος τοῦ ξεπεσμοῦ στὸν ὁποῖο ὑποβάλλει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν ἑαυτὸ του.

Βλέπουμε ἐπίσης τὰ λείψανα τῆς ἀντι-προσωπευτικῆς δημοκρατίας νὰ νομοθετοῦν πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις, χωρὶς νὰ φαντάζονται κἀν τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας πού τόσο ἀπλόχερα σκορπᾶνε.

Τέλος, βλέπουμε τὰ ἀποσυνθεμένα λείψανα ὧν ἐκεῖνων πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ διατηρηθεῖ καὶ νὰ ἐπιβληθεῖ τὸ κράτος τοῦ νόμου καὶ ὁ νόμος τοῦ κράτους. Βλέπουμε τὸ δεσμοφύλακα καὶ τὸν ἀστυνόμο νὰ τοὺς ἐκπαιδεύουν σὺν κυνηγόσκυλα, τὸν καταδότη καὶ τὸ χαφιέ νὰ σιχαίνονται κρυφὰ τὸν ἑαυτὸ τους, τὸ κάρφωμα νὰ μετατρέπεται σὲ ἀρετὴ, τὴ διαφθορὰ νὰ ἀνυψώνεται σὲ σύστημα, τὸ βούρκο νὰ προσπαθεῖ νὰ ἐπεκταθεῖ σ'ὅλη τὴν κοινωνία.

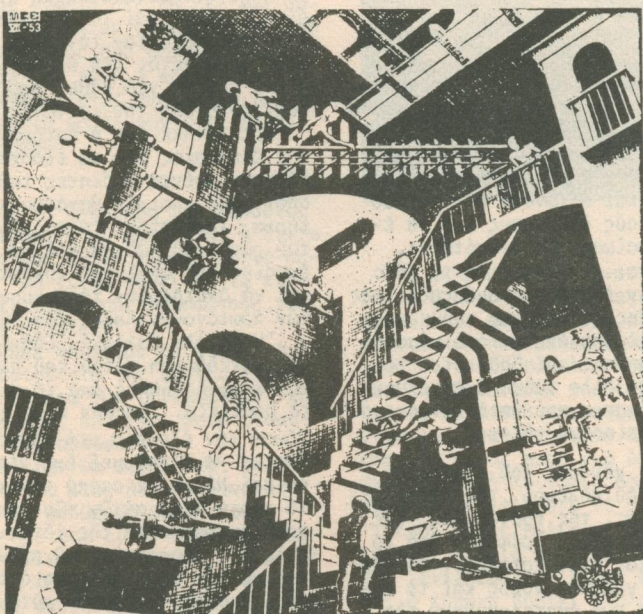
Ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού τὸ κοινωνικὸ κίνημα τοῦ προλεταριάτου ἀπάτησε (2) στοὺς κραγμούς τῆς ἐξουσίας γιὰ

υπακοή στο νόμο, με μία φράση ανυπολόγιστης αξίας για όλη την κοινωνία: "έξεγερθείτε ενάντια σ' όλους τους νόμους, για μία κοινωνία χωρίς φυλακές, για μία κοινωνία που νά μὴν εἶναι φυλακή.

Τό δίκαιο καί ὁ νόμος εἶναι πρόσφατο προϊόν τῆς κοινωνικῆς ἐξέλιξης. Ὁλόκληρους αἰῶνες ἡ ἀνθρωπότητα ζοῦσε χωρίς ὁποιοδήποτε γραπτό δίκαιο. Σ' αὐτή τήν περίοδο οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις ρυθμιζόνταν ἀπλῶς ἀπό ἔθιμα, πρακτικές καί συνήθειες, πού ἀποκτῆθηκαν πάνω στήν ἐξέλιξη τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καί πού ὁ ἀνθρώπος τά μάθαινε ὅπως μάθαινε τό κυνήγι, τήν κτηνοτροφία, τή γεωργία. Ἀκόμα καί σήμερα, ἕνα μεγάλο ποσοστό ἀνθρώπων ζοῦν χωρίς κανένα γραπτό Δί-

θε θρησκεία. Ἀναπτύχθηκαν αὐθόρμητα ἀπό τήν ἴδια τή φύση τῶν πραγμάτων, ὅπως ἐκείνες οἱ συνήθειες στά ζωά τῆς ὁποιῆς οἱ ἀνθρώποι ἀποκαλοῦν ἐνστικτα. Ξεπηδοῦν ἀπό τή διαδικασία ἐξέλιξης καί αὐτή ἡ διαδικασία καθόρισε τό τί εἶναι χρήσιμο καί τί εἶναι ἀναγκαῖο. Πρακτικές ὅπως ὁ σεβασμός στήν ἀνθρώπινη ζωή καί στή ζωή γενικά, ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ ἀτόμου μέσα στήν κοινωνική του ὁμάδα, ἡ φιλοξενία, κλπ., κάθε ἄλλο παρά ἔμφυτες καί θεόσταλτες εἶναι. Πρόκειται γιά ἀναπόφευκτα, ἀναγκαῖα, χρήσιμα, ἀρεστά ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Δίπλα-δίπλα μέ τίς παραπάνω πρακτικές ὑπάρχουν καί ἄλλες συνήθειες καί ἔθιμα πού καί αὐτά εἶναι ἀποτελέσματα τῆς κοινωνικῆς

καιο, ἄν καί ζοῦμε στήν ἐποχή πού ἡ ἱερά συμμαχία Κεφαλαίου καί Κράτους ἔχει ἀπλώσει τά πλοκάμια τῆς σ' ὅλο τόν πλανήτη.

Οἱ νομικοί, οἱ καθαυτοῦ εἰδικοί τῆς ἐξουσίας, ἀποκαλοῦν αὐτές τίς πρακτικές καί κοινωνικές συνήθειες "ἐθιμικό δίκαιο". Μέχρι καί τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα βλέπουμε τούς χωρικούς τῆς Ρωσίας, Ἰσπανίας, Ἰταλίας, Γαλλίας καί ἄλλου, νά ἀντιδρῶν στό γραπτό δίκαιο πού ἔμπαινε στή ζωή τους μόνο σάν ἐπιβολή τῶν ὄρων τοῦ Κράτους, μόνο σά ρυθμιστής τῆς καταπίεσης.

Δυό ρεύματα ἐθίμων καί κοινωνικῶν συνθημάτων συνυπάρχουν μέσα στήν ἐξέλιξη τῆς πρωτόγονης κοινωνίας. Δέν πρόκειται γιά νόμους, προηγούνται ἀπό κάθε νόμο. Οὔτε ἡ θρησκεία τά ἐπιβάλλει, προηγούνται ἀπό κά-

ζωῆς μέσα στό βασίλειο τῆς ἀναγκαιότητας, κάτω ἀπό μία διαρκή πάλη γιά ἐπιβίωση, κάτω ἀπό συνθήκες πάλης γιά τήν κυριότητα περιορισμένων ὕλικῶν μέσων. Ὄταν ἡ αὐξημένη παραγωγικότητα τῆς ἐργασίας ἔδωσε τά πρῶτα ἀποτελέσματά της, στή μορφή ἑνός πλεονάσματος, τότε ἀκριβῶς δημιουργοῦνται ἐπιθυμίες καί συνήθειες καί ἔθιμα γιά κυριαρχία πάνω στούς ἄλλους, ἀνταγωνισμό, ἐπιβολή τῆς θέλησης, ἀνάγκη-ἐπιθυμία νά κατακτηθοῦν τά ἀγαθά μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς, ἐπιθυμία μειώσεως τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας μέσω σκλάβων, ἀτομικιστικές λύσεις σέ κοινωνικά προβλήματα.

Ὁ ἱερέας καί ὁ πολεμιστής λόγω τῶν συγκεκριμένων περιστάσεων ἐπιβάλλουν ἔθιμα πλεονεκτικά καί γιά τούς δύο καί μέσω τῆς

συνεχοῦς ἐπανάληψης δημιουργοῦν μιὰ στέρηση ἐθιμικῆ βάσης γιὰ τὴν κυριαρχία τους. Προωθώντας τὴν ἥδη ὑπάρχουσα φυσικὴ ἀλλοτρίωση, κάνουντὰς τὴν κοινωνικὴ-θεσμικὴ, καλλιεργοῦν τὸ φόβο γιὰ ἀλλαγὴ, γιὰ τὸ "ἄγνωστο" καὶ δημιουργοῦν προσκόλλησι στὸ παρελθόν ἀκόμα κι ἂν αὐτὸ εἶναι σκλαβιά, μιζέρια, κατὰπληξη.

Ἀλλὰ καθὼς ἡ κοινωνία διαιροῦνταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ σὲ δύο ἐχθρικές τάξεις, ἡ μιὰ ζητώντας νὰ ἐδραιώσει τὴν κυριαρχία της, ἡ ἄλλη νὰ ἀπελευθερωθεῖ, αὐτὴ ἡ συντηρητικὴ διάθεση τῶν ἐθίμων δὲν ἦταν πλέον ἀρκετὴ γιὰ νὰ διασφαλίσει τὴν κυριαρχία μιᾶς τάξης πᾶνω σὲ ἄλλη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐγινε ἔντονη καὶ βίαιη προσπάθεια νὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἔθιμα πού ὑποστήριζαν τὴν ταξικὴ κυριαρχία πέρα ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία, νὰ γίνουν ἱερὰ καὶ σεβαστὰ μὲ κάθε μέσο. Ὁ νόμος κάνει τὴν ἐμφάνισή του ὑπὸ τὶς εὐλογίες τοῦ ἱερέα καὶ ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ σπαθιοῦ τοῦ πολεμιστῆ. Τώρα πιά, ἡ ἐξουσία δὲ θὰ ἦταν ἀπλῶς ἡ ὡμὴ βία ἀλλὰ θὰ ἦταν καὶ ἱερὴ καὶ νόμιμη.

Ἔτσι, οἱ νομοθέτες ἀνάμιζαν ἔντεχνα σὲ ἕναν κώδικα τὰ δύο ρεῦματα ἐθίμων πού ἀναφέρθηκαν πιὸ πάνω. Ἔθιμα ἀπόλυτα ἀναγκαστὰ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ὑπαρξὴ τῆς κοινωνίας ἀνακατεῦθηκαν μὲ ἥθη πού ἐπιβλήθηκαν ἀπὸ μιὰ ἀρχουσα τάξη καὶ ἀξιῶνουν καὶ τὰ δύο ἴσο σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ ἐδραίωση τῆς ἀνισότητος.

Πῶς διατηροῦνται οἱ νόμοι; Μὲ τὸ φόβο τῆς τιμωρίας. Στὴν ἐποχὴ τῆς ἀνάπτυξης τῆς πολιτικῆς ὀργάνωσης, ὁ πυρήνας τοῦ κοινωνικοῦ ἔθιμου πού ἐμπεριέχεται στὸ νόμο ὑποβλήθηκε σὲ ἀσήμεντες καὶ βαθμιαίες τροποποιήσεις, ἐνῶ τὸ ἄλλο τμῆμα ἀναπτύχθηκε πλατιά σὲ κατευθύνσεις πού ὑπεδείκνυναν τὰ συμφέροντα τῶν κυριάρχων τάξεων.

Ἡ ἱστορία τῆς γένεσης τοῦ κεφάλαιου εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ πολέμου, τῆς καταλήστευσης, τῆς δουλείας, τῆς κυριαρχίας, τῆς σύγχρονης ἐκμετάλλευσης. Τρέφεται ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἐργάτη καὶ ἔχει καταλάβει ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ὁ γραπτὸς νόμος καὶ τὸ Δίκαιο, σὰν ἐγγύηση τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐκμετάλλευσης, ἔχει ἀκολουθήσει τὶς ἴδιες φάσεις ἀνάπτυξης μὲ τὸ κεφάλαιο. Ἡ ταλαιπωρία τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ἡ βασικὴ προϋπόθεση καὶ ταυτόχρονα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἱερᾶς συμμαχίας. Γιὰ τὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς χώρες οἱ διαφορὲς στὴν ἀνάπτυξή τοῦ κράτους τοῦ νόμου καὶ τοῦ νόμου τοῦ κράτους εἶναι πᾶνω σὲ λεπτομέρειες καὶ ἐθνικὲς ἰδιομορφίες δὲχι πᾶνω στὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικά. Ὁ Ρουσό, γράφοντα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνόδου τῆς μπουρζουαζίας, ἔπιασε πολὺ σωστὰ τὸ πρόβλημα μετασχηματισμοῦ τῆς ἐξουσίας: "Ὁ ἀρχοντας δὲν θὰ εἶναι ποτὲ ἀρκετὰ δυνατὸς ὥστε νὰ κυριαρχεῖ ἂν δὲν μετατρέψει τὴν ἐξουσία του σὲ δικαίωμα καὶ τὴν ὑπακοή σὲ καθῆκον..."

Δεκαετίες πάλης χρειάζονταν γιὰ νὰ ἀνακληθοῦν καὶ οἱ πιὸ ἀσήμεντοι ἀπὸ τοὺς νόμους πού μᾶς κληροδότησαν καὶ σπάνια ἐξα-

φανίζονταν ἐκτός ἀπὸ περιόδους ἐπανάστασης καὶ ἐξέγερσης.

Ἡ ἐξέγερση τῶν πόλεων μέσα στὴ φεουδαρχία ὑπῆρξε καὶ τὸ πρῶτο χτύπημα ἐνάντια στὴν ἐνότητα τῆς φεουδαρχικῆς ἐξουσίας. Οἱ χάρτες δικαιωμάτων τῶν ἀπελευθερωμένων πόλεων ἦταν ἕνας συμβιβασμὸς ἀνάμεσα στὴ φεουδαρχικὴ καὶ ἐπισκοπικὴ νομοθεσία καὶ τὶς νέες σχέσεις πού δημιουργοῦνταν μέσα στὶς πόλεις μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐμπορίου. Ἀλλὰ ἡ πόλη δὲν ἀναλάμβανε νὰ φυλακίσει ἢ νὰ ἐκτελέσει πολῖτες γιὰ κρατικούς λόγους, ἀπλῶς τοὺς ἐξόριζε. Στὸς δῆμους τοῦ 12ου αἰῶνα μποροῦσε ἀκόμα νὰ βρεθεῖ ἡ ἀρχὴ πού σήμερα ἔχει ξεχαστεῖ, ὅτι ὁλόκληρη ἡ κοινότητα εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ τῶν μελῶν της.

Ἐκείνες οἱ κοινωνίες ἔβλεπαν τὸ ἐγκλημα σὰν ἀτύχημα ἢ κακοτυχία, μιὰ ἀντίληψη πολὺ συνηθισμένη ἀνάμεσα στοὺς ρώσους χωρικούς μέχρι καὶ τὴν ἐπανάσταση. Γι' αὐτὸ δὲν παραδέχονταν τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδίκησης ὅπως κηρύσσεται στὴ Βίβλο, ἀλλὰ θεωροῦσαν ὅτι ἡ εὐθύνη γιὰ κάθε "παρὰνομία" ἀντανάκωνταν σ' ὅλη τὴν κοινωνία.

Χρειάστηκε ὅλη ἡ ἐπίδραση τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ εἰσαχθοῦν στὴ Δύση οἱ ἐξευγενισμένους ὁμότητες τοῦ ἀνατολικοῦ δεσποτισμοῦ, ποινὲς θανάτου καὶ φοβερὰ μαρτύρια. Χρειάστηκε ἐπίσης ὅλη ἡ ἐπίδραση τοῦ ρωμαϊκοῦ κώδικα γιὰ νὰ εἰσαχθοῦν οἱ ἐννοιες τῆς ἀπόλυτης ἰδιοκτησίας στὴ γῆ καὶ νὰ ἀνατραποῦν τὰ κομμουνιστικὰ ἔθιμα τῶν πρωτόγονων λαῶν, τῶν "βαρβάρων".

Ἡ Μεγάλῃ Γαλλικῇ Ἐπανάστασι ἀρχισε τὴν καταδόφιση αὐτοῦ τοῦ πλαισίου δικαίου πού κληροδοτήθηκε ἀπὸ τὸ φεουδαρχικὸ καὶ τὴ βασιλεία. Ἐφόσον ὅμως ἡ ἐπανάσταση ἔδωσε τὴν ἐξουσία στὴ μπουρζουαζία αὐτὴ ἀρχισε νὰ οἰκοδομεῖ ἕνα νέο πλαίσιο δικαίου καὶ Νόμων μὲ σκοπὸ τὴν κυριαρχία της. Τὸ κύριο θέμα αὐτῶν τῶν νόμων δὲν εἶναι παρὰ ἡ προστασία τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας δηλαδὴ ἡ προστασία τοῦ πλούτου πού ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου. Σκοπὸς τῶν νόμων αὐτῶν ἦταν νὰ διανοίξουν στὸ κεφάλαιο καινούρια πεδία γιὰ ἐκμετάλλευση καὶ νὰ ἐπικυρωθοῦν οἱ νέες μορφές ἐκμετάλλευσης καθὼς τὸ κεφάλαιο κατακυριεύει ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

"Ὅσο σεβασμὸ μπορούμε νὰ ἔχουμε γιὰ τὸ κεφάλαιο, ὅσο τόσο πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ γιὰ τοὺς νόμους καὶ τὸ Δίκαιο, δηλαδὴ καθόλου.

Τὰ ἑκατομμύρια τῶν νόμων οὐσιαστικὰ διαιροῦνται σὲ τρεῖς κατηγορίες: προστασία τῆς ἰδιοκτησίας, προστασία τοῦ κράτους, προστασία προσώπων. Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο, εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν προστασία τῆς ἰδιοποίησης τῆς ἐργασίας ἀπὸ μιὰ τάξη ἀνθρώπων, πρόκειται γιὰ ἀναγωγή τῆς ἐκμετάλλευσης σὲ Δίκαιο καὶ κοινωνικὴ συνθήκη. Ὅσο γιὰ τὴ δεύτερη κατηγορία, αὐτὴ ἔχει σκοπὸ τὴν προστασία καὶ τὴ ρύθμιση τῆς λει-

τουργίας εκείνων των μηχανισμών και θεσμών πού μαζί με τό κεφάλαιο οργανώνουν και έγγυώνται τήν ταξική κυριαρχία.

Η τρίτη κατηγορία νόμων είναι εκείνη πού υποτίθεται πώς προστατεύει τό άτομο και έξιχνιάζει τί παρεμποδίζει ή σωφρονίζει τό "έγκλημα". Αυτή άκριβώς ή κατηγορία νόμων είναι πού δίνει στήν Έξουσία τήν άρχική της πρόσβαση στίς καρδιές και τά κεφάλια των ανθρώπων. Πρόκειται γιά μία πεποίθηση ότι αυτοί οί νόμοι είναι άναντι-κατάστατοι γιά τήν ασφάλεια της κοινωνίας. Αυτοί είναι οί νόμοι πού αναπτύχθηκαν από τόν πυρήνα των έθίμων πού είναι χρήσιμα στίς ανθρώπινες κοινωνίες, και τά όποια τώρα γίνονται αντικείμενο έκμετάλλευσης από μία κυρίαρχη τάξη ανθρώπων.

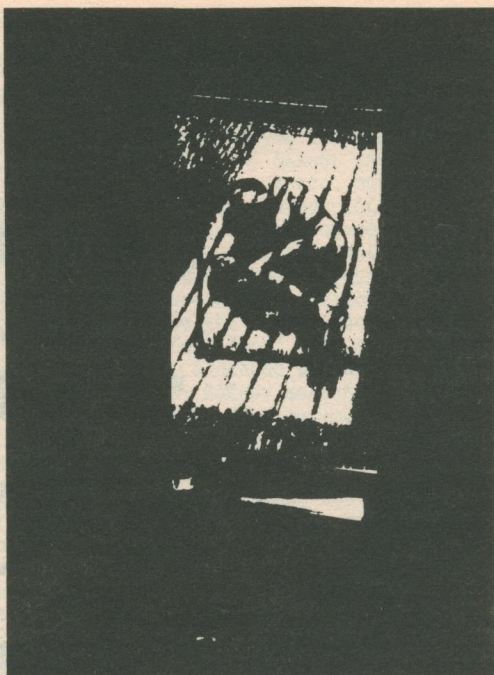
Οί κοινωνικοί επαναστάτες πάντα δήλωναν ξεκάθαρα ότι και αυτή ή κατηγορία νόμων είναι άχρηστη και έπιβλαβής όπως και οί άλλες δύο. Είναι γνωστό ότι τά 2/3 και συχνά τά 3/4 των έγκλημάτων υποκινούνται από τήν έπιθυμία απόκτησης του πλούτου, των άγαθών κάποιου άλλου. Αυτή ή κατηγορία "έγκλημάτων" θά εξαφανιστεί στο βαθμό πού ή ιδιωτική ιδιοκτησία θά εξαφανιστεί άπ'τίς σχέσεις των ανθρώπων.

Κάθε φορά πού τό δικαίωμα της έξουσίας νά τιμωρεί άμφισβητείται άκούγεται ή έντρομη κραυγή αυτών πού έχουν κάποιο κοινό σημείο μαζί της: "μά τί θά γίνει μέ τά κτήνη;", "τί θά γίνει μέ τούς δολοφόνους, τούς μανιακούς, τούς βιαστές;".

Σήμερα μπορούμε νά πούμε μέ σιγουριά ότι καταρχήν ή δριμύτητα της ποινής δέν έλαττώνει τήν ποσότητα των "έγκλημάτων" και ό φόβος της τιμωρίας δέν έχει ποτέ σταματήσει έστω και ένα δολοφόνο.

Τό θέμα είναι έάν θά θιγούν και άν θά ξεριζωθούν τά αίτια μιās άντικοινωνικής συμπεριφοράς ή άν άπλως θά βασανίζουμε τούς άνθρώπους πού δέν είναι παρά άποτελέσματα μιās κοινωνικής κατάστασης. Ζούμε σέ μία κοινωνία της έπιβίωσης, οί πιό στοιχειώδεις ανθρώπινες άνάγκες και έπιθυμίες δέν ίκανοποιούνται. "Άντίθετα ποδοπατούνται και ύφίστανται χιλιάδες έξευτελισμούς. "Όταν δέν ίκανοποιούνται τότε άπωθούνται από τό ίδιο τό άτομο γιά νά μήν τρελαθεί, γιά νά βρεθεί κάποιο έπίπεδο ψυχολογικής ίσοροπίας. "Όμως ό,τι άπωθείται άντιστρέφεται και έτσι άντεστραμμένο βγαίνει προς τά έξω, στίς σχέσεις μέ τούς άλλους άνθρώπους. Οί άπωθημένοι έρωτες μετατρέπονται σέ σαδομαζοχισμό, ή χαρά σέ λύπη, ό ένθουσιασμός σέ άγωνία και άγχος, ή διάθεση γιά ζωή σέ διάθεση γιά θάνατο.

Τό θέμα είναι ή έγκαθίδρυση μιās κοινωνικής πρακτικής μέσα από τήν όποία οί άνθρωποι αυτοχειραφετούνται, άπελευθερώνονται παραμερίζοντας και καταστρέφοντας τά έμπόδια πού συναντούν όταν έπιδιώκουν τή δημιουργία μιās νέας ζωής σέ ριζική αντίθεση μέ τήν παλιά. Μιάς ζωής βασισμένης πάνω στήν άρχή της ίκανοποίησης των ανθρώπινων άναγκών και έπιθυμιών.

Τό μόνο σίγουρο είναι ότι στήν ιστορία της ανθρώπινης κοινωνίας ή τιμωρία έχει προκαλέσει περισσότερη αίματοχυσία, βαρβαρότητα και άποτροπιασμό άπ'ό,τι τό "έγκλημα". Τί γίνεται ό άνθρωπος όταν στερείται τήν έλευθερία του και κλείνεται σάν κτήνος μέσα στο κρεματόριο του κράτους; Σίγουρα, βγαίνοντας θά έχει παραπάνω λόγους γιά μίσος παρά γιά οτιδήποτε άλλο, βγαίνοντας ή κοινωνία θά είναι καταχρεωμένη σ'αυτόν και ποτέ τό αντίθετο.

Λαοί χωρίς πολιτική όργάνωση είχαν καταλάβει τέλεια ότι ό άνθρωπος πού άποκελείται "έγκληματίας" είναι άπλως άτυχος και ότι ή εύθύνη πέφτει σ'όλη τήν κοινωνία.

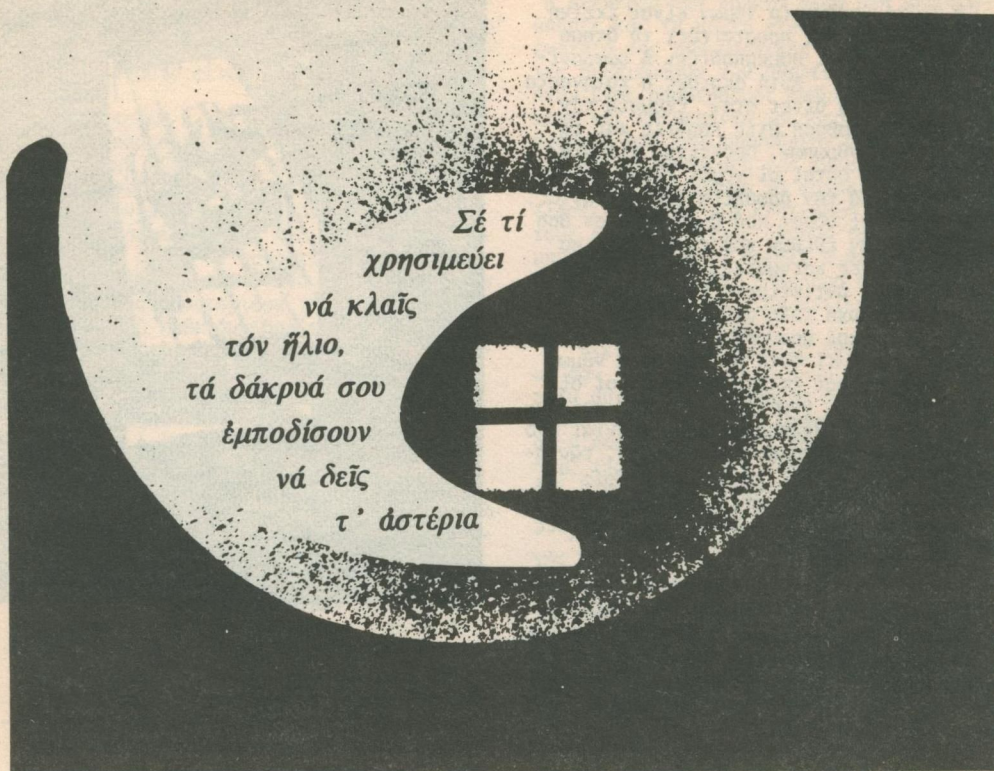
Σύντροφοι έξεγερμένοι ό τελευταίος νόμος θά είναι ή ταφόπετρα της κοινωνίας του κεφαλαίου και του κράτους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1) Η έξουσία είναι κυριολεκτικά μία άφαίρεση. Πρός όφελος της ψεύτικης ισοτητας και συνοχής μέσα στο κράτος, άποκρύβονται, δέν λαμβάνονται ύπόψη, κομματιάζονται, ύποβιβάζονται τά πραγματικά συμφέροντα πού ύπάρχουν μέσα στήν κοινωνία. Η έννοια πολιτικής ξεπερνάει ψεύτικα και άφηρημένα τίς έννοιες άστος, προλετάριος, μικροαστός, δίνοντας έτσι μία συνοχή στήν κοινωνία πού δέν ύπάρχει στήν πραγματικότητα.

2) Στίς περισσότερες προλεταριακές έξεγέρσεις ένα από τά πρώτα μέτρα των έξεγερμένων ήταν ή άπελευθέρωση των φυλακισμένων.

ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ

Σέ τί
χρησιμεύει
νά κλαῖς
τόν ἥλιο,
τά δάκρυνά σου
ἐμποδίσουν
νά δεῖς
τ' ἀστέρια

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΡΑΥΓΑΖΕΙ: ΕΞΟΝΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΔΙΟΡΘΟΥΣ, ΟΛΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΜΑΣ...

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ... ΜΕΤΑΝΟΗΜΕΝΟΙ... ΛΑΜΠΡΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

Από μικρά παιδιά μας αναλαμβάνουν οι έργο- λάβοι της ζωής μας για να μας φτιάξουν τό σκελετό πάνω στον οποίο θα δομήσει ή έξου- σία τίς ανάγκες της.

Πρώτο κύτταρο σωφρονισμού ή οικόγένεια. Ο μπαμπάς καί ή μαμά, δομημένοι στίς αξί- ες της ανθρώπινης κοινωνίας πού πρεσβεύουν, αρχίζουν τήν ιερή αποστολή τους για να μάς κάνουν καλούς καί χρηστούς ανθρώπους. Χρή- σιμους για τήν κοινωνία. Χρησιμοποιώντας τό φόβο της τιμωρίας μάς έσωτερικεύουν ένα δικαστήριο πού κρίνει καί κατακρίνει τί πρέπει καί τί δέν πρέπει να κάνουμε, τί ά- παγορεύεται καί τί επιτρέπεται, ποιά είναι τό καλό καί τό κακό.

Οι διαφωνούντες, οι άνυπάκουοι στίς έ- πιθυμίες της κοινωνίας, πού προσωποποιούν-

ται καί έξωτερικεύονται μέσα στην οικόγέ- νεια, γνωρίζουν πολύ καλά τά αποτελέσματα. Τό ξύλο, ή απομόνωση, συναισθηματικοί καί ύλικοί έκβιασμοί, ένα σύνολο από διάφορες έκφράσεις τιμωρίας, προσπαθούν να προλά- βουν μήν τυχόν καί ξεφύγουμε άπ'τό σωστό δρόμο. Πρέπει να γίνουμε αυτό πού απαιτούν χωρίς άντιρρήσεις.

Μέσα άπ'τήν οικόγένεια ξεκινούν οι πρῶ- τες προσπάθειες να συνηθίσουμε ή να σωφρο- νιστούμε στην ύπακοή καί τήν πειθαρχία πού απαιτεί τό σύνολο των ταξικών θεσμών της κοινωνίας μας. Η ήθική διαπαιδαγώγηση, οι διαχωρισμοί σε άγόρι καί κορίτσι, σε μικρό καί μεγάλο κι ένα σωρό άλλοι, άνοίγουν τό δρόμο για να σταθεροποιηθεί ό φασισμός στη ζωή μας.

"Υστερα, τό σχολεῖο. Ὁργανωμένο κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση μέ τήν αὐταρχικότητα τῆς κοινωνίας ἀναλαμβάνει μέσα ἀπ' τούς ἀντιπροσώπους της, τούς δασκάλους, νά συνεχίσει τό καθῆκον τῆς παρομόρφωσης τῶν ἐπιθυμιῶν μας σέ πλαστές ἐπιθυμίες πού συμφέρουν τήν τάξη πραγμάτων πού πρεσβεύουν.

Μέσα κεῖ κόβονται τά πρῶτα μέτρα ἀπ' τόν κοινωνικό ρόλο πού θά ἐπιλέξει ἡ ἐξουσία νά φορέσουμε, σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγορᾶς.

Μᾶς μαθαίνουν αὐτά πού εἶναι χρήσιμα. Μᾶς ὁλοκληρώνουν μέσα μας τίς ἀξίες τῆς κοινωνίας καί μᾶς βάζουν σύνορα στή σκέψη μας.

Ὁ σωφρονισμός γιά τούς ἀνυπάκουους ἀρχίζει νά παίρνει κοινωνικές μορφές ἐπιβολῆς.

Οἱ βαθμοί, οἱ τιμωρίες καί οἱ βραβεύσεις, ἡ ὑπακοή καί ἡ πειθαρχία ἐδραιώνουν καλύτερα καί πιό δεσμευτικά τήν ἀπαίτηση τῆς κοινωνίας νά πράξουμε ὅ,τι προτάζει γιαντί ἀλλιῶς οἱ δυνάμεις τοῦ σωφρονισμοῦ - αὐτές πού ἀναγκαστήκαμε νά ἐσωτερικεύσουμε καί αὐτές πού ἔχουν συμφέρον νά ὑπάρχουν - θά τιμωρήσουν.

Στό σχολεῖο οἱ ἐπιθυμίες μας γίνονται ἄπιαστα ὄνειρα καί οἱ ἀνάγκες ἀλλάζουν τή θέση τῆς ἐπιθυμίας ἐπιβάλλοντάς μας νά χορεύουμε σ' ἓνα χορό πού δέν μᾶς ἀρέσει.

Στό στρατό, τό ἐργοστάσιο, στό γραφεῖο, στό σπῖτι, μεγαλωμένοι πιά, γινόμεστε γρανάζια παραγωγῆς κέρδους ἀπό τά ἀφεντικά καί τό συνάφι τους μέ τή μόνιμη ἀπειλή τοῦ σωφρονισμοῦ πάνω ἀπ' τά κεφάλια μας πού δομημένος μέ τόν πιό ὑπόλου τρόπο γίνεται δείκτης καί τιμωρός.

Ὅλα εἶναι ρόδινα ἀν περπατᾷς στό δρόμο πού θέλουνε νά περπατήσεις.

Μέσα στό γενικευμένο σύγολο σωφρονισμοῦ πού προσπαθοῦν μέ ὅλα τά μέσα καί τούς τρόπους νά ἐπιβάλλουν ἐνάντια στούς ἐξεγερμένους, ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ σωφρονισμοῦ τῶν

φυλακῶν ἀποκτάει ἰδιαίτερη βαρύτητα.

Αὐτό συμβαίνει γιαντί ἡ ἀντιφατική φύση τῆς ἐξουσιαστικῆς δόμησης τῆς κοινωνίας μας ἔχει ἀνάγκη νά ἐξειδικεύσει καί νά διαχωρίσει ἀπ' τήν ὑπόλοιπη κοινωνία ἓνα χώρο πού τόν χρησιμοποιεῖ ἀφενός σάν παράδειγμα τιμωρίας ἀφετέρου σάν τό ἄλλοθί της.

Ὁ σωφρονισμός στίς φυλακές, ἀπογυμνωμένος ἀπό ψευδαισθήσεις, παρουσιάζεται ἀπροκάλυπτα ὡμός. Δείχνοντας καθαρά τό πρόσωπο τῆς κοινωνίας, μέρος τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ. Ὅποιοι ξεφύγει ἀπό τά νομικά ὅρια τῆς ἀθλιότητος του, δηλαδή, ἀντισταθεῖ στήν αὐταρχικότητα τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καί οἰκονομικῆς ζωῆς "του", καί συλληφθεῖ, δραστηριοποιεῖται ὁλόκληρο κομμάτι τοῦ μηχανισμοῦ καί τόν βάζουν φυλακή.

Ἡ ἀπομόνωση τοῦ φυλακισμένου ἀπ' τό φυσικό καί κοινωνικό περιβάλλον του, οἱ ἀπαγορεύσεις ἐπαφῆς μέ τόν ἔξω κόσμο, οἱ

λογοκρισίες, τά τεῖχη σιωπῆς πού ἐπιβάλλουν στούς φυλακισμένους, οἱ ἀθλιες συνθήκες πού ζεῖ, τά ὑποὺλα κόλπα τῆς ὑπηρεσίας διευθυντῶν καί δεσμοφυλάκων, οἱ σχέσεις τῶν κρατουμένων, οἱ σεξουαλικές στερήσεις, οἱ μεταγωγές, ἡ δημιουργία πειθαρχικῶν φυλακῶν, ὅλα αὐτά εἶναι συστατικά στοιχεῖα τῆς κοινωνίας μας πού συντελοῦν στό νά πείσουν τό φυλακισμένο νά μετανοήσει. Νά πεισθεῖ ὅτι ἔκανε κάτι κακό καί πρέπει νά τιμωρηθεῖ. Νά δομηθεῖ ἡ ἐξέγερσή του μέ ὑπακοή καί πειθαρχία. Νά νιώσει ὅτι δέν ἔχει δικαίωμα νά ἔχει ἐπιθυμίες ἔξω ἀπό τίς ἐπιθυμίες τῆς ἐξουσίας. Νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἰσοπέδωσή του καί νά ξαναγυρίσει στήν κοινωνία μεταννημένος. Τά ψέματα ἔχουν χάσει τήν ἐξουσία τους. Τό βάρβαρο σωφρονιστικό σύστημα πού ἐπιβάλλεται στούς φυλακισμένους, καλυμμένο μέ διάφορες μορφές ψευδαισθήσεων, εἶναι τό ἴδιο σωφρονιστικό σύστημα πού μᾶς ἐπιβάλλουν σ' ὅλη τήν καθημερινή ζωή μας.

Δαφνί, 23.2.80

Μέ φέραν πάλι ἐδῶ, στόν τάφο αὐτό πού τό ὀνομάζουν Ψυχιατρεῖο, μέ εἶναι Νεκροταφεῖο.

Γύρω μου φυτά, πεθαμένα ζωντανά ἀνθρωποι παρμορφωμένοι δέν ἔχουν ἰδέα τί γίνεται στήν Ἑκουμένη.

Ὁ χρόνος κυλά, τά χάπια πολλά καί γιά θεραπεία, ὑπάρχει τιμωρεία.

Τούς σαπίζουν τά μυαλά καταντώντας τους φυτά, ρομπότ πραγματικά.

Ἕνας ζωολογικός κήπος κρυμένος πίσω ἀπό μάντρες καί ἀμπάρες καί μέσα σ' αὐτό, τρομάρες...

Μέ φέρανε κι ἐμένα, γιά νά μοῦ κάνουν τί;

Νά μοῦ τραβήξουν τό αὐτί, ἢ νά μέ καταντήσουνε τρελή;

ΟΧΙ, ἐγώ εἶμαι δυνατή θά ὑποστῶ τήν δοκιμασία

καί τήν ἀμαρτία;

Αὐτοί στήν πλάτη τήν κουβαλοῦν γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους πού χαλοῦν καί ξαναφτιάχνουνε καινούργιους μέ ἄλυσίδες καί μέ "μούργους". Μά ποῖός τά ξέρει ὅλα αὐτά; Ἄ! εἶναι μυστικά! Εἶναι ὅλα νομικά, ἀλλά στά κρυφά γίνωνται καί ἄλλα πολλά... πού εἶναι παράνομα αὐτά κι αὐτοί πού πέρνουν τά ρευστά ἔχουνε τό θράσος νά σέ τρομοκρατοῦν καί μέσ' τό χάος ὥσο θέλουν νά σέ κρατοῦν! Πού βρίσκειται ἡ Δικαιοσύνη; κι αὐτή σοῦ τή στήνει... θά βγοῦν στή φόρα ὅλα αὐτά μιά μέρα ὅλα θά φανοῦν κι αὐτοί πού πρέπει νά ἀγωνιστοῦν εἴμαστε ἐμεῖς, πού ξέρουμε τόν ἔμπορα καί τόν "φονιά".

(Μαρτυρία ἀπ' τό Δαφνί.)

ΦΥΛΑΚΕΣ

ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Πέθανε δεμένος σάν σκυλί στη φυλακή!..

Ἡ φυλακή ὅπως τή ζοῦμε καί τή γνωρίζουμε σήμερα δέν εἶναι κάτι τό αἰώνιο καί τό ἀναλλοίωτο πού ὑπῆρχε ἀνέκαθεν ὅπως ἡ ἐξουσία προσπαθεῖ νά τήν παρουσιάσει. Εἶναι προϊόν τῆς ταξικῆς κοινωνίας. Προϊόν ἑνός ἰσχυροῦ κράτους πού ἔχει στό χέρι του τά μέσα καταστολῆς. Ὁ φυλακισμένος ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος κοινωνικοῦ αἰχμαλώτου τῆς τάξης πού ἀσκεῖ στό συγκεκριμένο χώρο καί χρόνο τήν ἐξουσία. Σάν θεσμός ἀρχίζει νά ὑπάρχει πιό συγκεκριμένα ἀπ'τόν Μεσαίωνα. Παλιότερα, στήν πρωτόγονη ἀταξική κοινωνία, στό χρόνο τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, σάν ποινές ἱσχυσαν ἡ ἄμεση θανάτωση καί ὁ ἐκτοπισμός. Εἰδικά μέ τήν ἀνοδο τῆς ἀστικής τάξης στήν ἐξουσία παρουσιάστηκε ἔντονα ἡ ἀνάγκη νά περιθωριοποιηθοῦν ὅλοι ὅσοι παραβίαζαν συνειδητά ἢ ἀσυνεῖδητα τούς κανόνες πού ἔβαλε καί πού στήριζαν τήν ἐξουσία της μέ ἀποτέλεσμα νά ἐνισχυθεῖ καί νά τελειοποιηθεῖ ὁ θεσμός τῆς φυλακῆς.

Ἡ φυλακή στήν ταξική κοινωνία χρησιμοποιεῖται σά φόβητρο ἀπέναντι σ'ὅποιον τολμᾷ νά ἀμφισβητήσει ἄμεσα ἡ ἔμμεσα τίς ἀξίες της. Μέσα ἀπ'τή φυλακή καί γενικότερα τό σφραγισμένο ἡ ἐξουσία προσπαθεῖ νά διαστρεβλώσει τίς συνειδήσεις, νά ἐξουθενώσει σωματικά καί ψυχικά τόν κρατούμενο καί νά τόν ἐντάξει στόν ἰδανικό ρυθμό ζωῆς, αὐτόν πού χρειάζεται τό κράτος γιά νά συνεχίσει τήν ὁμαλὴ λειτουργία του.

Ὑποταγή - παθητικοποίηση - ἀδράνεια ἀποτελοῦν τό στόχο τοῦ σφραγιστικοῦ συστήματος πού ἐπικρατεῖ σ'ὄλους αὐτούς τούς τόπους μαζικῆς ἐξόντωσης. Στὴ φυλακή ἡ ψευδαίσθηση τῆς ἐλευθερίας πού νιώθουμε μέσα στήν κοινωνία παίρνει ἕνα τέλος. Ἡ καταστολή, ἡ ἐκμετάλλευση, ἡ καταδυνάστευση

εἶναι ἄμεση. Νιώθεις τήν ἐξουσία πάνω σου στό πιό φριχτό της πρόσωπο ἀπ'τὴ στιγμή πού θ'ἀνοίξει ὁ φύλακας στό κελί σου στίς ἐξήμιση τό πρωί ὅσο καί σέ κάθε σου ἀνάσα καί κίνηση. Γιά νά πετύχουν αὐτὴ τήν ψυχοσωματικὴ ἐξόντωση τοῦ κάθε κρατούμενου ἔχουν δημιουργήσει ἕνα πλαίσιο συνθηκῶν πού συνίσταται στήν: α) κοινωνικὴ του ἀπομόνωση, β) στὴ στέρηση κάθε προσωπικῆς ζωῆς (πνευματικῆς-σεξουαλικῆς), γ) στίς πανάθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Ὅλα αὐτὰ σέ διάφορες ἀποχρώσεις καί διαβαθμίσεις ἐκλεπτυσμένα ἢ ὄχι χρησιμοποιώντας ἐπιστημονικά μέσα ἢ ἀπλὰ τὰ βασανιστήρια ἀνάλογα μέ τίς συνθήκες τῆς κάθε χώρας καί τό βαθμὸ καπιταλιστικῆς της ἀνάπτυξης.

Μέσα στὴ φυλακή ὁ ἔξω κόσμος παύει νά ὑπάρχει ἄμεσα καί νά τόν ἀντιλαμβάνεσαι μέ τίς αἰσθήσεις σου γι'αὐτό καί δημιουργεῖται ἡ αἴσθηση ἑνός χάους ἀνάμεσα σέ σένα καί στόν ἄνθρωπο πού βλέπεις ἀπὸ τήν ἄλλη μεριά τῆς σίτας. Ὁ ἔξωτερικὸς κόσμος ὑπάρχει μόνο σέ μικρὰ παραλληλεπίπεδα σχήματα ἀνάμεσα στό κάγκελο τοῦ κελιοῦ σου, στό πακέτα τὰ τσιγάρα καί στό τρῶφιμα πού λαβαίνεις ἀπ'ἔξω.

Ἀπαγορευμένα τὰ γράμματα, ἀπαγορευμένο τό τηλέφωνο, ἀπαγορευμένοι καί οἱ φίλοι, ἀπαγορευμένες οἱ αἰσθήσεις καί τό ἀγγίγμα. Τούς ἀνθρώπους τούς βλέπεις πῶς ἀπὸ ἕνα χοντρό πλέγμα σύρματος, τὴ σίτα, γιά εἰκοσι λεπτά πού συνήθως κουτσουρεύονται σέ 15 κᾶτω ἀπ'τὴν αὐστηρὴ ἐπιτήρηση τοῦ φύλακα. Τό ἐπισκεπτήριο εἶναι μιὰ φορά τὴ βδομάδα καί γιά τούς βαρυνομένους, δηλαδὴ τούς καταδικασμένους πάνω ἀπὸ 5 χρόνια, μιὰ φορά

τό 15ήμερο. Μόνοι επισκέπτες οί συγγενείς πρώτου βαθμού. 'Ο κατάδικος δέν έχει φίλους καί άλλους ανθρώπους πού νά τόν σκέπτονται καί νά τόν άγαπάν ή τουλάχιστον δέν πρέπει νά έχει.

'Ο φυλακισμένος δέν πρέπει κι άν τό θέλει νά κάνει έρωτα. 'Η σεξουαλικότητά του πρέπει νά άνασταλεί μέχρι νά τελειώσει ή ποινή του. Είναι κι αυτό ένα μέσο σωφρονισμού του. 'Όταν σκεφτούμε πόσα έντονα προβλήματα υπάρχουν στή ζωή τών "έξω" στήν ψυχοσωματική έπικοινωνία μεταξύ άντρών καί γυναικών καί πόσο έντονα βιώνονται αυτά τότε συνειδητοποιούμε τί σημαίνει αυτή ή σεξουαλική άποστέρηση στή ζωή τών φυλακισμένων πού έχουν περιορισμένες στό μηδέν τίς δυνατότητες έπικοινωνίας. Καταφεύγουν στίς όμοφυλόφιλες σχέσεις όχι σάν έπιλογή αλλά σάν άνάγκη καί ή συναισθηματική σεξουαλική άποξένωση βιώνεται σ' όλη της τήν ένταση καί δημιουργεί τέτοια ψυχολογικά προβλήματα πού καθορίζουν όλη τή μετέπειτα ζωή.

Τά βιβλία καί τά περιοδικά έλέγχονται άυστηρά. Για νά φτάσουν στό χέρια τών κρατουμένων πρέπει νά είναι "ήθικοπλαστικά" όπως λέει ό Σωφρονιστικός Κώδικας καί αυτό είναι στήν κρίση του κάθε διευθυντή. 'Η μόνη διασκέδαση είναι ή τηλεόραση καί ή μπάλα στό προαύλιο. 'Απαγορεύεται άκόμη καί

τό ραδιόφωνο. Τό φαί λιγοστό καί άθλιο σέ ποιότητα, τά κελιά παγωμένα, οί θάλαμοι στεγάζουν μέχρι καί 20 άτομα τό ένα πάνω σ' άλλο. 'Όλα στή φυλακή είναι κουρδισμένα σέ λεπτά καί δευτερόλεπτα. 'Η ρουτίνα, ή συναισθηματική άποξένωση, ή μονοτονία, τό γκρί καί τό άππορ πού βασιλεύουν παντού νεκρώνουν τίς αίσθήσεις καί τή δυνατότητα αντίληψης. Κάνεις ένα καθημερινό άπελπισμένο άγώνα μόνο καί μόνο για νά νιώσεις ότι υπάρχουν καί ότι δέν είσαι ένα άψυχο αντικείμενο ταυτισμένο μέ τό κρεβάτι σου, τόν τοίχο του κελιού σου ή τήν καραβάνα. 'Η ίατρική περίθαλψη άνύπαρκτη. Για νά κάνεις μία άκτινογραφία ή νά πάρεις ένα φάρμακο πού χρειάζεται περνάς από χίλια κύματα. Είναι πολύ εύκολο όμως νά σου δώσουν τά ψυχοκαταπραυντικά καί τά ήρεμιστικά. Σπεκουλάροντας πάνω στήν άσχημη ψυχολογική κατάσταση του κάθε κρατούμενου καί στήν άνάγκη του για λίγη ήρεμία τόν έφοδίζουν μέ άφθονα χάπια τέτοιου είδους πού άμα τ' άρχίσεις μπαίνεις στή διαδικασία του όλο καί πιό πολλά, όλο καί πιό δυνατό, μέ κατάληξη στό ψυχιατρείο. Είναι μέσα στό πλαίσιο του παιχνιδιού τών ψυχογιατρών καί όλης τής φάρας του συστήματος φυλακή-ψυχιατρείο άπ' τή μία για νά βγάδουν μόνιμα λεφτά (γιατί όταν μπείς στό ψυχιατρείο πλη-

ρώνεις είτε για να σέ μεταχειριστούν άνθρωποι είτε για να βγεις μία ώρα αργότερα - ά γνωστά φακέλακια των γιατρών), απ' την άλλη και κύρια είναι στα πλαίσια της γενικής τους προσπάθειας εξάλειψης κάθε δυνατότητας αντίδρασης απ' τους κρατούμενους. Γνωστοί είναι οι ψυχολογικοί Μαρτύροι και Σπύρογλου που έχουν καταγγεληθεί επανειλημμένα απ' τους κρατούμενους των Γυναικείων και Άντρικών Φυλακών για την ανάλογη τακτική τους. Δίπλα στο κύκλωμα των γιατρών, έναν ανάλογο ρόλο παίζουν και οι κοινωνικοί λειτουργοί. Αυτοί υποτίθεται ότι είναι οι άνθρωποι που βρίσκονται κοντά στα προβλήματα των κρατούμενων και έχουν μία αντικοινωνική και διαιτητική ικανότητα ανάμεσα στους φυλακισμένους και τη διεύθυνση. Όστε ένας απ' αυτούς δεν βρέθηκε ποτέ να καταγγείλει τις βιαιότητες, τις αυθαιρεσίες ενάντια στους κρατούμενους, τις "αυτοκτονίες"-δολοφονίες. Πιόνια 100% στην υπηρεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης και της διεύθυνσης των φυλακών, κινούνται ιδιαίτερα ύπουλα. Παράδειγμα πρόσφατο ή περίπτωση της Κοντού, κοινωνικής λειτουργού στις Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού, όπου οι δικηγόροι της Ροσάνα Ματιούσι της υπέβαλαν μήνυση για υπέρβαση εξουσίας έπειδή καθυστέρησε επίτηδες την αίτηση γάμου που είχε κάνει η Ματιούσι για να προλάβει να πάρει ελληνική υπηκοότητα και να μην απελαθεϊ.

Άλλο ένα μέσο έκβιασμού στη φυλακή είναι η δουλειά. Με τη δουλειά υπάρχει η δυνατότητα της μείωσης της ποινής στο μισό. Αυτό είναι πολύ σοβαρό βέβαια για όσους έχουν στην πλάτη τους καταδίκη χρόνων και η διεύθυνση των φυλακών το χρησιμοποιεί. Έτσι η δουλειά έχει γίνει ένα προνόμιο που σημαίνει ειδική μεταχείριση και που ειδικά στις άντρικές φυλακές πρέπει να 'χεις πολύ μακριά γλώσσα για να τό πάρεις. Είναι τό πρώτο που κόβεται όταν αντιδράσεις ή δημιουργήσεις πρόβλημα και φυσικά δεν δίνουν δουλειά σ' όσους αντιστέκονται στην ψυχασωματική τους εξόντωση. Η δουλειά όπως και τό καθετί μέσα στη φυλακή χρησιμοποιείται και σαν ένα μέσο δημιουργίας φαγωμάρας και διχόνοιας στους κρατούμενους. Με την προνομιακή μεταχείριση του ένα ή του άλλου, με την εξαγορά και την ώθηση σέ χαφιεδισμό για να πάρεις δουλειά, προσπαθούν να σπάσουν την έμπιστοσύνη του κάθε φυλακισμένου στον συγκρατούμενό του έτσι ώστε να μην υπάρχει η δυνατότητα να κινηθούν ενιαία. Ακόμη μεταχειρίζονται διάφορους τεχνητούς διαχωρισμούς όπως "υπότροποι και μή", (υπότροποι είναι όσοι μπαίνουν για δεύτερη ή τρίτη φορά στη φυλακή και αντιμετωπίζουν σκληρότερη αντιμετώπιση απ' τους άλλους κρατούμενους γιατί θεωρούνται "οί σκληροί") βαρupoινίτες και μή, πολιτικοί και ποινικοί. Είναι χαρακτηρισμοί ψεύτικοι που βολεύουν την εξουσία στο στόχο της να απομονώσει τους κρατούμενους μεταξύ τους και να εξουδετερώσει τη δυναμική τους αντίδραση τόσο σαν σύνολο όσο και σαν άτομα.

Άλλος ένας λόγος που δημιουργεί ένα διαχωρισμό στους φυλακισμένους είναι και η διαφορετική ταξική τους προέλευση αν και η πλειοψηφία τους προέρχονται από την εργατική τάξη ή τους άνδρες.

Οί κοινές συνθήκες ζωής που βρίσκουν όμως στις φυλακές, ή άμεση καταπίεση, είναι αρκετές τις περισσότερες φορές όταν είναι μπροστά σέ όξυνμένες καταστάσεις να τους ώθήσουν σέ ενιαία αντίδραση και εξέγερση και να παραμεριστούν οί όποιες διαφορές τους.

Η φυλακή αποτελεί μία μικρογραφία της κοινωνίας. Υπάρχει μία πραγματική ιεραρχία ανάμεσα στους κρατούμενους και αυτή είναι ιδιαίτερα έντονη στις άντρικές φυλακές. Υπάρχουν οί νταήδες, οί τσμπουκάδες, τό παληκάρια, αυτοί που την πέφτουν στους φύλακες, που καθαρίζουν για όλους, και τό αισθήματα που προκαλούν στους συγκρατούμενους τους είναι άνάμικτα: φόβος, έκτίμηση και άγάπη. Συνήθως είναι οί βαρupoινίτες και μπαίνουν μπροστά στους άγώνες των φυλακισμένων. Πολλοί απ' αυτούς εξοντώθηκαν άκριβώς για την παληκαρία τους από τους φύλακες και τους δεσμοφύλακες της εξουσίας. Τό όνομά τους έχει γίνει θρύλος: ό Σαλονικιός, που τόν σκοτώσανε σαν τό σκυλί στο δρόμο, όπως και τόν Κεχαϊδή, ό Ν. Κομετζής που βρίσκεται στην Κέρκυρα και έχει υποστεί φρικτά βασανιστήρια, ό Θ. Γιάνναρης που τόν "αυτοκτόνησαν" στην Κλειστή του Κορυδαλλού και πάρα πολλοί άλλοι.

Δίπλα στην κοινωνία των κρατουμένων και σέ ανταγωνισμό μαζί τους υπάρχει ή εξουσία του μπάτσου, του δεσμοφύλακα. Ο λόγος τους πρέπει να είναι νόμος. Όποιος τους αντιμιλά, αντιμετωπίζει άναφορές ή πειθαρχείο. Όποιαδήποτε αυθαιρεσία και να κάνουν οί άνθρωποφύλακες δικαιώνονται. Είναι σκληροί και άπάνθρωποι βασανιστές. Στυγνοί δολοφόνοι, οί γνωστότεροι: Ζέρβας, Παγκράτης, Καμπάνας, Βλάχας, Μαρινόπουλος, Καφράκης, από τις γυναίκες φυλακές ή Τσαγγρού, ή Σιδέρη, που στην εξέγερση των γυναικών τόν Άπρίλη του 80 είχε πάρει και αυτή ένα γκλόμπ και χτυπούσε μαζί μέ τους χωροφύλακες τις γυναίκες που κάνανε άπεργία πείνας. Ένταγμένοι όλότελα στο ρόλο του άνθρωποφύλακα στη μεγάλη τους πλειοψηφία οί φύλακες αντιμετωπίζουν τους κρατούμενους σαν τά άγρια ζώα.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Στό βαθμό που ή κοινωνική άποξένωση και ή άμεση καταστολή όπως εκφράζεται στη φυλακή δεν φτάνει για να εκμηδενίσει τη διεκδίκηση για ζωή των φυλακισμένων και να τους μετατρέψει σέ παθητικούς δέκτες του όποιου έξευτελισμού και της όποιας αυθαίρετης καταπάτησης της ανθρώπινης ύπόστασής τους από τις φυλακές λειτουργούν τό βαριά μέσα σκωρονισμού, ή άπομόνωση, τό πειθαρχείο, οί μεταγωγές στις πειθαρχικές φυλακές και τό ψυχιατρείο. Δεν χρειάζεται να κάνεις και πολλά πράγματα για να σ' άρπάξουν σαν πακέτο και να σέ στείλουν όπουδήποτε ή να σέ

σπάσουν στο ξύλο. Φτάνει να βγεις άναφορά στη διεύθυνση και να παραπονεθείς για διάφορου είδους αυθαιρέσεις από τους φυλάκες ή να ζητήσεις ένα δικαίωμά σου που καταπατείται. Πρόσφατα κλείσανε στην άπομόνωση ένα παιδί 23 χρόνων μόνο και μόνο επειδή είπε ότι στίς φυλακές υπάρχουν κλίκες. 'Ο βλάσσης Ψωφάκης που είχε τολμήσει να μιλήσει άνοιχτά και έπώνυμα και να καταγγείλει τό άληθινό πρόσωπο του σωφρονισμού στην έρευνα του Λιάνη στά ΝΕΑ μετάχτηκε άμέσως στίς πειθαρχικές της Κέρκυρας. 'Η άπομόνωση σημαίνει κλείσιμο σέ κελί χωρίς καμιά δυνατότητα επικοινωνίας είτε μέ τούς άλλους συγκρατούμενούς του ή μέ τούς συγγενείς του ή μέ δικηγόρους. Είμαι τό πρώτο μέτρο για όσους άρχίζουν άπεργία πείνας (Κυρίτης Φίλιππος και Σοφία, Σκανδάλης Γιάννης, Μπουκετοΐδης Γιάννης, Χριστοφής Κυριάκος). Οί άλλες έναλλακτικές λύσεις για τό σοβαρότερο "σωφρονισμό" των κρατούμενων είναι οί μεταγωγές στό ψυχιατρείο κρατούμενων όπου άρχίζουν οί κοκτέηλ ένέσεις, τό δέσιμο μέ ιμάντες στό κρεβάτι, ή καθήλωση. Παραδείγματα άφθονα, πιό πρόσφατα του Κυρίτη, του Σκανδάλη και του Θεοφιλΐδη. Τέλος οί πειθαρχικές φυλακές της Κέρκυρας, όνομα πού προκαλεί δέος σέ όλους τούς φυλακισμένους. Οί φυλακές της Κέρκυρας, μεσαιωνικές, άνήλιαγα κελιά και ύγρά, άπεικονίζουν όλη τή βαρβαρότητα της έλληνικής κοινωνίας. "Αθλιες συνθήκες ζωής ή μάλλον ύποζωής, σκληρά βασανιστήρια, οί φυλακές της Κέρκυρας προορίζονται για τούς σκληρούς, γι' αυτός πού δέν σπάνε εύκολα. Τό ξύλο και ή φάλαγγα είναι μιά καθημερινή πραγματικότητα. Στην Κέρκυρα, οί φυλακές έξειδικεύτηκαν σέ πειθαρχικές λίγα χρόνια μετά τή μεταπολίτευση. "Όπου μάζεψαν εκεί και τό άπάνθισμα των πιό σκληρών φυλάκων και έβαλαν σέ λειτουργία τό σκληρό σωφρονισμό. Στην Κέρκυρα δολοφονήθηκαν πάρα πολλοί κρατούμενοι και άπ'αυτών τά όνόματα έλάχιστα έχουν γίνει γνωστά. Πειθαρχικές είναι κι αυτές της Πάτρας, μόνο πού αυτές βασίζονται στό σύγχρονα έπιστημονικά δεδομένα της ψυχοσωματικής ένέκρωσης. Άπομονωμένα κελιά, μόνωση, κά- τι σάν πρόλογος στά λευκά κελιά. Οί καταγ-

γελίες για τά βασανιστήρια πού φτάνουν μέχρι τήν ένέκρωση των κρατούμενων έχουν άρχισει και πληθαίνουν τά τελευταία χρόνια και είναι πάρα πολλές οί περιπτώσεις πού δέν έχουν γίνει γνωστές. Κάτω άπ'τό όνομα "αυτοκτονία κρατούμενου" κρύβονται τά χειρότερα έγκλήματα της έξουσίας του κράτους πάνω σ'όσους άρνοούνται νά ύποταχτούν. 'Η τελευταία γνωστή περίπτωση είναι του Θεοφιλΐδη πού πέθανε στό ψυχιατρείο μετά από πολύημερη καθήλωση και βασανιστήρια, καθήλωση σέ φριχτή παγωνιά, ένώ ήταν γνωστό σέ γιατρούς, νοσοκόμους και φύλακες ότι ήταν άρρωστος. Κάπου τά λόγια πού έχουν ειπωθεί και οί λέξεις δέν φτάνουν για νά έκφράσουν τή φρίκη, τήν κτηνωδία, τήν άθλιότητα πού επικρατεί μέσα σ'αυτά τά στρατόπεδα του θανάτου, τά γκέτο της άπομόνωσης.

Οί κρατούμενοι ζοϋν θαμμένοι μέσα στη σωπή πού είναι χρυσός σ'αυτές τις περιπτώσεις. Οί λεγόμενοι προοδευτικοί ποί κάποτε πέρασαν άπ'τίς φυλακές στην καλύτερη περίπτωση θά περιοριστούν σέ δηλώσεις ούμανιστικού περιεχομένου. Τά μέσα μαζικής ένήμερωσης είτε "συντηρητικά" είτε "προοδευτικά" αυτοσαποκαλούνται δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά νά δημιουργοϋν ψεύτικες εικόνες, όπιο για τόν κόσμο, παρουσιάζοντας κάθε φορά σάν τέρατα ή αίμοδιψείς κακούργους τούς διάφορους άπό μäs πού κάποτε πέφτουν στά χέρια της "δικαιοσύνης".

Άπόκληροι της ζωής, οί κρατούμενοι στά σύγχρονα κολαστήρια έχουν φορτωθεί τή μιζέρια και τίς έννοχές όλων των καλοβολεμένων της κοινωνίας. Γιατί ή φυλακή είναι μιά μικρογραφία όλης της κοινωνικής πραγματικότητας. Μόνο πού εκεί τά χρώματα είναι πιό καθαρά. Βιώνονται έντονα ή καταδυναστευση, ή έκμετάλλευση, ή άλλοτρίωση, ή τρέλα. Δέν υπάρχουν οί συνδυασμοί πού έξω μäs δημιουργοϋν τήν ψευδαίσθηση της έλευθερίας. Φυλακισμένοι είμαστε τόσο όσοι βρίσκονται πίσω άπ'τίς βαριές σιδερένιες πόρτες των φυλακών όσο και οί ύπόλοιποι άπ'έξω. Φυλακισμένοι στίς σχέσεις έξουσίας πού βιώνονται καθημερινά και δημιουργοϋν τίς όποιου τύπου φυλακές.

Αυτοκτόνησε στον Κορυδαλλό νεαρός υπόδικος για φόνο

ΕΙΧΕ ΜΕΤΑΧΘΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ

«Πήραν το γιό μου στη φυλακή και τον εκότωσαν»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι μοναδικές στην Ελλάδα αποκλειστικά γυναικείες φυλακές είναι η Κλειστή του Κορυδαλλού. Ψύχονται απέναντι απ'τίς αντρικές φυλακές και φτιάχτηκαν τό 1972. Ίσοβίτισες νέες και λιγοστές γριούλες πού ξρχονται απ'τίς Φυλακές Αβέρωφ, πόρνες, τοξικομανείς, μικροσπατεώνισες, τσιγγάνες, ξένες κυρίως γιά ναρκωτικά, είναι ό χώρος του Κορυδαλλού. Οι ήθοποιοί πού κρατάνε τόν πρώτο ρόλο στό θέατρο του παράλογου.

Από τό 1978 βρίσκεται φυλακισμένη στόν Κορυδαλλό και ή Σοφία Κυρίτση, καταδικασμένη σέ πέντε χρόνια μέ τό νόμο 495 γιά έκρηκτικά και μέ τήν "αντιτρομοκρατική" σοδειά του '80 καταδικάστηκαν άλλες 4 κοπελιές μέ τόν 774. Γυναίκες πού ή κοινή γνώμη τίς μεταχειρίζεται μ'έναν ιδιαίτερο τρόπο. Έχουν όλες άνοιχτά ή όχι τόν χαρακτηρισμό της "πόρνης" μιά και σάν γυναίκες είναι ιδιαίτερα αξιοκατάκριτες γιατί σέ κάποια συγκεκριμένη στιγμή ξεπεράσανε τήν παθητικότητα πού τούς επιβάλλεται απ'τήν ταξική κοινωνία.

Οι ίσοβίτισες είναι γυναίκες καταδικασμένες σέ ισόβια κύρια έπειδή σκότωσαν τόν άντρά τους ή τά παιδιά τους. Η πλειοψηφία τους κατάγεται απ'τήν ύπαιθρο. Είναι οι γνωστές "λέιινες" τών έφημερίδων. Στήν πραγματικότητα είναι γυναίκες πού ζώντας μέσα σ'ένα έντονο κλίμα ήθικης ύποκρισίας και πουριτανισμού (τρίπτυχο: Ελλάδα-θρησκεία-Οίκογένεια) και μήν έχοντας τίς προϋποθέσεις νά βρούν μιάν άλλη διέξοδο σκότωσαν τόν άντρα τους συνήθως σέ στιγμές άμυνας ή χοντρού ξύλου. Οι ίσοβίτισες είναι τά σταθερά πρόσωπα τών φυλακών. Έχουν μιά θέση στήν κοινωνία τών φυλακών και τό κύριο χαρακτηριστικό τους είναι ένας ιδιαίτερος φόβος. Πάνω τους κρέμεται ένα θλόκληρο σύστημα μέ χαρτάκια καλής διαγωγής πού σέ συνδυασμό μέ τή μείωση της ποιότητάς της δουλειά και τήν καλή διάθεση της διευθύντριας τών φυλακών μειώνει τά ισόβια σέ 20 χρόνια. Μ'αυτή τήν έλπίδα ότι κάποτε θά βρούν έστω και σέ βαθιά γεράματα απ'τούς τοίχους της φυλακής επιβιώνουν γιά χρόνια. Η διεύθυνση τών φυλακών τίς εκμεταλλεύεται ιδιαίτερα όπως εκμεταλλεύεται και μιά άλλη κατάσταση πού επικρατεί στίς σχέσεις τών γυναικών. Η ζήλεια και τό κουτοσμπολιό πού υποδαυλίζουνται απ'τίς φυλάκισες πού παρεμβαίνουν άμεσα στή ζωή τών κρατούμενων. Τό πόσο αυτή ή κατάσταση είναι τεχνητή φάνηκε καθαρά στήν εξέγερση τών γυναικών όταν τίς τρείς έκείνες μέρες της άπεργίας πείνας και της κατάληψης της μιάς πτέρυγας τών φυλακών βιώθηκε μιά χωρίς προηγούμενο άλληλεγγύη και ένότητα ανάμεσα στίς κρατούμενες πού τίς έδωσε και κράτηση σάν κλίμα γιά ένα μεγάλο διάστημα.(1)

Στίς γυναικείες φυλακές είναι πολύ συχνές οι άποπειρες αυτοκτονίας. Κάθε μέρα, κάθε βδομάδα, κάθε μήνα γυαλιά σπәне, σκονιά δένονται στή κάγκελα, φωνές και στριγγιλίες άκούγονται. Οι κρατούμενες δέν

θέλουν πάντα ν'αυτοκτονήσουν, θέλουν νά αισθανθούν ότι υπάρχουν ακόμα, ότι τό άσπρο γύρω τους δέν τίς έχει πάρει μαζί του άναπόφευκτα. Στό άσπρο αντιπαράτáσουν τό κόκκινο, δηλαδή τό αίμα τους.

Όταν κάνει άπόπειρα αυτοκτονίας κάποιος αναγκάζονται νά σέ προσέξουν και νά σέ πάρουν ύπόψη τους σάν άνθρωπο, νά σέ μεταφέρουν στό νοσοκομείο και νά σου δώσουν κάποιες άπαραίτητες φροντίδες.

Αντίσταση στήν καθημερινή τους δολοφονία — ή αυτοκτονία.

Μέσα στίς γυναικείες φυλακές μεγαλώνουν και μερικά μωρά. Είναι τά παιδάκια τών γυναικών πού δέν έχουν πού νά τ'αφήσουν. Μένουν μαζί μέ τίς μάνες τους μέχρι τριών χρονών και ύστερα τά παίρνουν και τά δίδουν σέ κρατικά ιδρύματα, βρεφοκομεία, όπου ανατρέφονται μαθαίνοντάς τους νά τίς μισούν. Μέσα στή φυλακή τά παιδιά μεγαλώνουν μέσα σ'ένα κλίμα άγάπης και φροντίδας πού εκφράζεται απ'όλες τίς κρατούμενες μιά και υπάρχει μιά συναισθηματική φόρτιση πού δύσκολα μπορεί νά εκφραστεί μέ άλλους τρόπους.(2)

Παράλληλα δέν υπάρχει καμιά ειδική φροντίδα γιά τίς στοιχειώδεις άνάγκες τών μικρών. Τό κρύο, ή ύγρασία, τό λειψό φαί ισχύει και γι'αυτά. Τό γάλα τους τό πίνουν μόνον όταν ή μητέρα τους έχει τήν οικονομική δυνατότητα νά τους τό δώσει. Τά παιχίδια είναι άγνωστα γι'αυτά. Οι γυναίκες τού τά παιδιά τους βρίσκονται στά χέρια

γυγενῶν ἢ γνωστῶν πρέπει νά ἰκετεύσουν γιά τὰ τὰ δοῦν. Ἡ κοινωνική τους ἀποξένωση ἰού ἀποβλέπει στόν "σωφρονισμό" τους περι-
αμβάνει καί τήν ἀποξένωση ἀπ' τὰ παιδιά
ους. Ἀκόμη κι ὅταν ἄρρωστήσουν δέν τίς
ῶνουν κἀν νά πᾶνε στό νοσοκομεῖο νά τὰ
οῦνε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1) Ἡ σχέση τῶν κρατουμένων μέ τίς φυλάκι-
σες ἔχει διαφορετικό χαρακτήρα ἀπ' αὐτή πού
ὑπάρχει στίς ἀντρικές φυλακές. Οἱ φυλάκι-
σες εἶναι γυναῖκες πλήρως ἐνταγμένες στό
ρόλο τους σάν ἄνθρωποι παθητικοί καί ἄβου-

λοι. Δέν τολμοῦν νά τό παίξουν τσαμπουκά
παρά μόνο στίς περιπτώσεις πού νιώθουν ὅτι
τούς παίρνει. Τίς περισσότερες φορές ἀντι-
μετωπίζουν τίς γυναῖκες κρατούμενες μέ μιὰ
ὑποκριτική ψευτοφιλία. Καί στίς δύσκολες
στιγμές ὅταν κάποια φυλακισμένη κόβεται ἢ
κάνει ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τό βάζουν στά
πόδια. Φωτεινή ἐξαίρεση ὅταν στήν ἐξέγερση
2-3 βαροῦσαν τίς γυναῖκες μαζί μέ τούς
μπάτσους.

2) Δέν παύουν ὅμως νά μεγαλώνουν μέσα σέ
μιὰ φυλακή, στήν κοινωνική ἀπομόνωση, μα-
κριά ἀπό ἄλλα παιδιά καί ἀνθρώπους. Μαθαί-
νουν νά φοβοῦνται τούς ἄντρες.

Η Π Α Λ Α Ν Τ Σ Α

Μέ τίς κλούβες κέ δεμένους μάς τραβάνε εδῶ κέ κή
ή μπασκίνες κέ μάς πάνε οπού γράφη ἡ διαταγή
ή μνιά κιόξο στό αφτόφορο ἡ στό κοριδαλό ηποδικία
γιά τὰ προσχίματα τού νόμου τάχα μή μάς βρή ἀδικία
ἀν ἔχης τσέπη φουσκοτή μεγάλο κακό δέ θά σέ βρή
ὁ δικικόρος μέ τούς δικαστές νά τὰ βολέβη μνιά χαρά ξέρη
ἀμα τό δίκιο στιρίζετε ἀπάνο στό παρὰ
μή φοβάσε ἀπτάδικο νά σέ βρή σηφορά
ἀμα σέ δικάσουνε γιά τὰ μάτια ὅλα βολικά θασουρθούνε
χάρη θά πάρης γιατί ἅγιος πός ἡσε θά πούνε
Ἀμα ἔχης τσέπες τρίπιες τού κακομιργιαζμένου μπατίρι τό Σίμα
τίς μίραςου τίς κινονίας κέ τίς δικεοσίινις θάσε τό θήμα
καντάργια ξίλο στήν ἀνάκριση ἀπό τούς μπάτσους θαφάς
μέ βλέμα ξεθοργιαζμένο ἀπό φόβο στό δικαστήριο θαπάς
ὁ μπασκίνας θά σέ κατιγορίση πός τούς ἐγίνες μεπλάς
ὁ ησαγκελέας θά συμπλιρόση πός ἡσε επικίντινος κέ τή τάξη χαλάς
θά προτίνη χρόνια νά φάς φιλακή ἡ δικαστές θά τό δεχτοῦνε
γιατί τὰ παράσιτα ἀπό τή κινονία πρέπη ναπομονοθοῦνε
στίς φιλακές πού θά σέ πάνε θά κακοπερνάς γιατίνε σά χάνια
κέ θά κάνις νά σιναντίσης ἄθροπο κερούς κέ ζαμάνια
κακομίρικα κέ πιναζμένα στή φιλακή θά περνά ἡ ζοήσου
σακάτικο κέ σκάρτο τό κορμίσου θά γίνη προτού τελιόση ἡ πινί σου
θαποφιλακιστής μέ ὄνιρα θολά κέ θάχις λιψό τό κουράγιο
κέ στό πινικό σου μιτρόο θάνε γραμένο τίς ζοήσου τό ναβάγιο
ἡ δικεοσίινη θά σινεχίζη μέ ὀρθομένο ἀνάστιμα τόν ἴδιο χαβά
κεθαβρούνε κιάλι μέ τρίπιες τσέπες τόν ἴδιο σάν κέ σένα νταβά.

Νίκος Μανετάκης

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΑ

**Απόπειρα
αυτοκτονίας
από 6 παιδιά**

Χώροι έγκλεισμού και απομόνωσης της παιδικότητας. Κάπου ή έξουσία των ενήλικων περιορίζει σε 4 τοίχους την παιδική υπερβολή, τό αυθόρμητο, την παραφορά, στην προσπάθειά της να την καλουπώσει ώστε να σχηματοποιηθούν οι μελλοντικοί ενήλικοι, οι απόλυτα έξουσιασμένοι αύριοι άνθρωποι. Πάνω σ' αυτή τη βάση ανυψώνεται και ή σύγχρονη νομική σκέψη που σιγά-σιγά βρίσκει αποδείξεις από τις έπιστήμες που την περιβάλλουν και που επιτρέπουν ν' άρνηθούμε στο παιδί όρισμένες έλευθερίες στο όνομα της προστασίας του άκριβως για να μην παρεμποδιστεί αυτή ή σχηματοποίησή του.

Έχει ήδη κινητοποιηθεί ένας ολόκληρος μηχανισμός ώστε σε περιπτώσεις που αυτό τό παιδικό πάθος εκδηλώνεται μ' έναν τρόπο που φανερώνει ότι είναι κάπου αποδεσμευμένο και συγχρόνως διακωμωδεί την έξουσία των ενήλικων, να περιορίζεται σε κατάλληλα σωφρονιστικά ιδρύματα: τό αναμορφωτήριο. Σύμφωνα με τόν ποινικό κώδικα προβλέπεται έγκλεισμός στο αναμορφωτήριο στην περίπτωση που ό ανήλικος έχει κάνει κάποια αξιόποινη πράξη ή άπλά εάν κριθεί ότι διατρέχει άμεσο "ήθικό κίνδυνο", όποτε και στίς δύο περιπτώσεις ό έγκλεισμός γίνεται για όριστο χρονικό διάστημα. Ένα περιθώριο χρόνου δη-

λαδή που όριοθετείται από την κρίση των υπεύθυνων για τό σωφρονισμό και από τό όριο ηλικίας (άπ'τά 18 και μετά μεταγονται στίς φυλακές).

Από τό αναμορφωτήριο ξεκινάει μια ολόκληρη διαδικασία "όμαλοποίησης" κι έλέγχου αυτής της παιδικής υπερβολής με μέτρα και συνθήκες που έλάχιστα διαφέρουν άπ' αυτά των φυλακών και ψυχιατρείων και που είναι ιδιαίτερα έπώδυνα για αυτή την ηλικία. Απομόνωση, ξύλο, καμιά δυνατότητα έπαφής με τούς έξω φίλους, ψυχαγωγία άνύπαρκτη, και τέλος μια συμπεριφορά άπ' τό προσωπικό του ιδρύματος που κλιμακώνεται από άδιάφορη ως κτηνώδης.

Ειδικά για τό αναμορφωτήριο των κοριτσιών δίνεται ένα περιθώριο άλληλογραφίας με άτομα που καθορίζονται από τη διεύθυνση του ιδρύματος. Στίς περισσότερες άπ' τίς περιπτώσεις πρόκειται για νταβατζήδες-χαφιέδες που φροντίζουν ώστε τό κορίτσια να βρούν "δουλειά" άμέσως μόλις άφθεοθύν έλεύθερα ("Ιδρυμα Έμπειρικού"). Επίσης, δέν προβλέπεται ή περίπτωση της άπασχόλησης ή της παρακολούθησης κάποιας σχολής έξω από τό ίδρυμα. Η δουλειά στο πλεκτήριο για τό

κορίτσια και στόν τόρνο για τ' άγόρια, δέν πληρώνεται γιατί θεωρούνται μαθητευόμενοι. Τελευταία, έχει ψηφιστεί ένα νομοσχέδιο για τό αναμορφωτήριο που θεσμοποιεί τίς διακρίσεις μεταξύ των παιδιών: άνάλογα με τη συμπεριφορά τους μέσα στο ίδρυμα θα κατατάσσονται σε τρία τμήματα: α) στο τμήμα διακεκριμένης ήθικής τάξης, β) στο τμήμα ήθικής τάξης και γ) στο τμήμα δυσάγωγων ανήλικων που καταλήγουν συνήθως στο πειθαρχείο. Έτσι νόμιμα πιά γίνεται κάποια απόπειρα έγκαθίδρυσης μιας νοοτροπίας που καλυμμένη πίσω από ένα προσωπείο άμιλλας οδηγεί σε άνταγωνισμούς, μίσση, διάσπαση και έλεγχο πάνω στίς σχέσεις των παιδιών. Ταυτόχρονα μ' όλα αυτά ή πλήξη, ή μονοτονία, ή έλλειψη στοργής και μια βαθιά έσωτερικευμένη αίσθηση μοναξιάς τό οδηγεί σε άπεγνωσμένες προσπάθειες όραπετεύσεων ή σε απόπειρες αυτοκτονίας.

Κανένα στοιχείο δέν υπάρχει που να μάς πείθει για την ωφελιμότητα του έγκλεισμού στο αναμορφωτήριο. Τό αντίθετο έρχεται κάθε μέρα στην έπιφάνεια. "Ο στιγματισμός, ή αίσθηση της άδικίας που είναι ιδιαίτερα έντονη στα παιδιά που είναι μέσα χωρίς να έχουν κάνει τίποτα συντελούν στο να χειροτερεύουν παρά να "αναμορφώνονται". Έδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι μετά την απόλυση τους δέν υπάρχει καμιά άπολύτως βοήθεια, οικονομική ή ήθική, και κανένας όργανισμός που θα τό βοηθήσει να αυτόνομηθούν.

ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ

"Άλλο ένα κομμάτι του κοινωνικού μηχανισμού καταστολής. Μέσο χειραγώγησης της ανθρώπινης αντίδρασης στην έξωτερική βία. Ψυχιατρείο σημαίνει έγκλεισμός, περιθωριοποίηση μέσα από μία διαδικασία ξεδιαλέγματος. Άτομα που αντιδρούν στην προσαρμογή τους σ'έναν παράλογο κόσμο, πού παρουσιάζουν μία διαφοροποίηση στη συμπεριφορά τους σέ σχέση μέ τά κατεστημένα μοντέλα συμπεριφοράς, στό τέλος-τέλος άτομα υπερευαίσθητοποιημένα πού αντιλαμβάνονται διαφορετικά τά έξωτερικά έρεθίσματα, αúτά τά άτομα γκετοποιούνται. Βίαία παραμερίζονται άπ'τό υπόλοιπο σύνολο κι αúτή ή ένέργεια έχει σά δικαιολογητικό της τό σωφρονισμό, μ'άλλα λόγια τήν έπαναφορά τους μ'όποιοδήποτε μέσο στά καθορισμένα ήδη υπάρχοντα πρότυπα. Μιά προσπάθεια γιά έξομώιση μέ τούς "έξω", τούς "φυσιολογικούς", πού συνοδεύεται άπό Βία έξωτερικευμένη άκάλυπτα χωρίς έσω αúτό τό έκλεπτυσμένο καμουφλάρισμα πού τή συναντούμε στόν "έξω" κόσμο. Αúτό είναι καί τό κοινό σημείο τών ψυχιατρείων μέ τά υπόλοιπα σωφρονιστικά ιδρύματα μέ άποτέλεσμα νά υπάρχει μία άλληλοσύνδεση στη λειτουργικότητά τους. Ή βασική διαφορά τους είναι τό γεγονός ότι στίς φυλακές καί στά άναμορφωτήρια ή βία έκδηλώνεται μέ πρωτόγονο σχετικά τρόπο. Οί εκεί μέθοδοι σωφρονισμού περιορίζονται σέ σωματικά βασανιστήρια καί άπομόνωση. Τό άτομο άμύνεται σέ δυνάμεις γνωστές του κι ό μόνος άσάθμητος παράγοντας είναι ή δικιά του αντίδραση στό σωματικό πόνο, στην κούραση καί τή μοναξιά.

Τό ψυχιατρείο άποτελεί τό τελευταίο στάδιο του σωφρονισμού. "Όταν άποτύχει όποιαδήπου προηγούμενη προσπάθεια, τότε άκολουθούν οί περίφημες "μεταγωγές". Έτσι δημιουργήθηκαν στά ψυχιατρεία οί τομείς τών έγκλειστών. Στούς τομείς αúτους ισχύει ό ίδιος σωφρονιστικός κανονισμός πού ισχύει καί στίς φυλακές, τό προσωπικό είναι τό ίδιο (διευθυντές-υπάλληλοι-φύλακες) καί είναι χαρακτηριστικό ότι, σέ αντίθεση μέ τό υπόλοιπο ψυχιατρείο, έδω ό γιατρός σάν υπεύθυνος γιά τή θεραπεία έχει λιγότερα δικαιώματα άπ'τό διευθυντή υπεύθυνο γιά τήν πειθαρχία. Έπίσης, υπάρχει κάποια έλαστικότητα (άν μπορεί νά χαρακτηριστεί σάν τέτοια): τό "λάδωμα". Κι αúτό όχι πάντα βέβαια. Έχει διαπιστωθεί δηλαδή ότι όρισμένοι ψυχίατροι (Ραπίδης — ψυχίατρος στό Δαφνί καί στό Ψυχιατρείο Κορυδαλλού) έναντι κάποιας χρηματικής άμοιβής δίνουν ένα χαρτί πραγματογνωμοσύνης στόν άσθενή καί μετά άπό κάποια διαδικασία τακτοποίησης τών χαρτιών του, τόν αφήνουν έλεύθερο. Ή πλειοψηφία τών κρατούμένων είναι υπόδικοι ή κρατούμενοι γιά παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών. Έπίσης άτομα πού έξακολουθούν νά αντιδρούν στίς φυλακές ή άτομα πού κρίθηκαν ότι έπηρεάζουν "δυσμενώς" τούς υπόλοιπους κρατούμενους ή τελικά άτομα πού έκούσια κάνουν αίτηση έλπίζοντας σέ καλύτερες συνθήκες κράτησης, μετάγονται στά ψυχιατρεία.

Άκόμη κι άν μέχρι τότε τό άτομο κατόρθωνε νά έπιπλέει καί νά έχει συνείδηση τών γύρω του καί του έαυτού του, άπό τή στιγμή αúτή καί μετά βρίσκεται αντιμέτωπο καί άνίσχυρο μπροστά σέ μία τεράστια δίνη στην όποία σταδιακά βυθίζεται όλοένα καί περισσότερο. Όνόματα ψυχιάτρων καί νοσοκόμων γνωστά γιά τήν κτηνωδία καί τόν άπάνθρωπο τρόπο συμπεριφοράς τους στούς έγκλειστους. Όνόματα χιλιοειπωμένα, ήδη άναφερμένα σέ έντυπα καί προκηρύξεις πού συνεχίζουν παρόλα αúτά άνενόχλητα τήν ίδια τακτική διατηρώντας τό κύρος τους πίσω άπ'τό πανίσχυρο προσωπείο τής έπιστήμης: Μάρατος (ψυχίατρος στίς γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού), Κρινής (διευθυντής ψυχιατρείου Κορυδαλλού), Πούγκουρας (ψυχίατρος στό τμήμα Σταυρούπολης Θεσ/νίκης), Τσάκας (νοσοκόμος στό Ψυχιατρείο Κρατούμενων Βούρλας Πειραιά), Ραπίδης (ψυχίατρος στό Δαφνί), Σπύρογλου (ψυχιατρείο κρατούμένων) καί τόσοι άλλοι.

Ένας λαβύρινθος άπό γραφειοκρατικούς μηχανισμούς σέ συνδυασμό μέ μία παράλογη έκταση έξουσίας πού δίνεται στούς γιατρούς, λειτουργούν σέ βάρος του ψυχιατρίζόμενου έτσι ώστε νά γίνεται σχεδόν αδύνατη ή φυγή του. Καθημερινά τό άτομο υποβάλλεται σέ μία διαδικασία πλύσης έγκεφάλου πού άποβλέπει στην καταστολή τών αντίδράσεών του, στην παθητικοποίησή του καί σέ τελευταίο στάδιο στην έξουδετέρωσή του σαν αúτόνομη ένότητα.

Μιά πάλη άνιστη ένάντια σέ δυνάμεις άγνωστες καί πρωτόγνωρες. Ή ιατρική έπιστήμη κι όλόκληρη ή θλιβερή ιεραρχία του ιδρύματος στην ύπηρεσία χειραγώγησης καί έξόντωσης του ανθρώπινου νοú. Κι άπ'τήν άλλη πλευρά ό "ψυχασθενής" νά άγωνίζεται περιορισμένος στά στενά πλαίσια τής άμυνας ένάντια στην καταστροφή του. Τά κυριότερα μέσα πού χρησιμοποιούνται γιά τή "θεραπεία του άσθενούς" έκτός άπ'τό ξύλο καί

τό χρόνιο δέσιμο μέ άλυσίδες στό κρεβάτι εΐναι τό ήλεκτροσόκ, τά ψυχοφάρμακα, οί έ-
πεμβάσεις στόν έγκέφαλο καί τό ύπογλυκαιμικό σόκ. Τό ήλεκτροσόκ εΐναι ή παροχήρεύ-
ματος πού συνήθως έχει τάση 110-125 Volts από τό σώμα τοῦ άσθενούς. Ή κυριότερη
παρενέργεια εΐναι ή μερική άμνησία. Σέ περιπτώσεις σωφρονισμού εφαρμόζεται μεγάλη
τάση (200-300 Volts) καί ό άσθενής φυτοποιεΐται. Εΐδικά γιά τά ψυχοφάρμακα έχει
διαπιστωθεΐ ότι τή μεγαλύτερη κατανάλωση στά χημειοφαρμακοβιομηχανικά τράστ τήν
κάνουν τά ψυχιατρικά ιδρύματα. Άνυπολόγιστες ποσότητες φαρμάκων πού δίνονται ά-
νεξέλεγκτα στους άσθενείς μέ άποτέλεσμα πλήθος παρενεργειών: βλάβες στην δρση,
στην όμιλία, δυσκολία στό βάδισμα, σπαστικές χειρονομίες, ύπνηλία, τέλος μιá τάση
άπαθούς άντιμετώπισης τών γύρω. Λοβοτομή εΐναι ή άφαίρεση τοῦ ένός λοβοῦ τοῦ έγκε-
φάλου έτσι ώστε νά χάνεται ή αΐσθηση τοῦ χώρου καί νά έχει λάθος άντίληψη τό άτο-
μο γιά τά αΐσθητηριακά μηνύματα πού δέχεται καί άνάλογα νά άντιδρά καί λάθος. (Οί
λοβοτομές δέ δηλώνονται στό μητρώα τών άσθενών.)

Καί ταυτόχρονα μέ όλα αυτά οί εΐλάχιστες δυνατότητες έπαφής μέ τόν έξω κόσμο,
ή αΐσθηση ότι ό λόγος τους δέν άκούγεται άπ'τούς άλλους, ότι μιλοῦν σέ κουφούς καί
τέλος ή αΐσθηση έγκατάλειψης τόσο άπ'τούς άλλους όσο κι άπ'τόν ίδιο τόν έαυτό τους
όδηγοῦν τούς έγκλειστους στό έπιθυμητό άποτέλεσμα.

Φυσικά όλη αὐτή ή κατάσταση ταυτόχρονα μέ τίς άυτόκτονίες ή τίς άπόπειρες καί
τελικά ή άπεγνωσμένη προσπάθεια τοῦ άτόμου μόλις βγεΐ νά ξανασυνωματωθεΐ στό σύνο-
λο (πράγμα άδύνατο) δημιούργησαν κάποια άντίδραση στους έξω. Κάτι οί δειλές συζη-
τήσεις γιά τίς άθλιες συνθήκες τών ψυχιατρείων, κάτι όλο αὐτό τό συνοθύλευμα τής
άντιψυχιατρικής, δημιούργησαν ένα ρεύμα πού λίγο άπέχει από τό ν'άγγιξει τό αντί-
θετο άκριβώς άκρο: τήν έξιδανίκευση τής τρέλας σάν μιá άπ'τίς άνώτερες μορφές έ-
παναστατικής πράξης. Ίσως δέν ώφελεΐ νά φτάσουμε μέχρι εκεί. Άπλά μιá άντίσταση
δικιά μας ένάντια στην κυρίαρχη λογική πού επιβάλλει τήν ψυχιατρική καταπίεση
στούς "ψυχασθενείς" καί τή δημιουργία προτύπων φυσιολογικοῦ καί άνώμαλου ανθρώπου
εΐναι άναγκαΐα. Άντίσταση πού θά προσανατολίζεται στην κατάρνηση τών ψυχιατρείων,
τών φυλακών καί όλων τών θεσμών πού έξευτελίζουν καί έκμηδενίζουν τήν άτομικότητα
τοῦ ανθρώπου καί τοῦ στεροῦν τήν άυτόνομία του.

Νυχτερινή καταμέτρηση. 'Ο αριθμός του "υλικού" που "σφραγίζεται" εξακριβώθηκε, οι πόρτες έκλεισαν πίσω απ'τήν πλάτη μας. 'Η καινούρια κοπέλα στο θάλαμο υποδίκων — ξανα νούμερο παραπάνω — παίρνει τό πρώτο μάθημα εξουκείωσης μέ τή φρίκη. 'Η φρίκη παραμονεύει σ' όλες τίς έκδηλώσεις τής ζωής μας μονάχα πού έδω είναι πιό ώμη, τίς άπροκάλυπτη καί τό χειρότερο, δέν κρύβεται, βιώνεται άμεσα, συνειδητά. Είμαστε πολύ κουρασμένες από τίς μέρες μας δίχως σκοπό, δίχως όμορφιά, δίχως νόημα, μ' ένα όρόσημο άποφυλάκισης, μέ πληγές πού ξέρουμε πώς δέν έσουλώνονται. Οι βασανιστές προτού γίνουν βασανιστές μηδένισαν τήν ανθρωπινή τους ύπόσταση γιά νά γίνουν στυλοβάτες σέ μία ανακύκλωση πού αναπαράγει τόν τρόπο. Έδω βρίσκεται ή ούσία τής φυλακής, συντριβή, ύποταγή, άποδοχή "άξιων" πού δέν είναι καθόλου οι δικές σου. 'Ο θύτης τιμωρεί αυστηρά τά θύματά του.

'Η καπιταλιστική έξουσία έχει άπόλυτη άνάγκη νά κατασκευάζει "ένόχους" σέ μία κοινωνία προκατασκευασμένων ούδέτερων άθώων. 'Η συνειδητοποίηση έχει τίς ίδιες κυρώσεις μέ κάθε ένστικτώδικη, άσυνειδητη καί σπασμωδική προσπάθεια διαφυγής.

'Ενα κτίριο πού τό ζώνουν δυό σειρές άπό προβολείς. Μιά ήσυχία μέ μόχα τάφου. Βυθομέτρηση στά όρια άντοχής τής ανθρωπίνης ύπαρξης σέ μία στρατιά από γυναίκες. 'Ενα ζευγάρι χειροπέδες σέ μία κλούβα μεταγωγής, ένας ίμάντας πού σέ δένει χειροπόδαρα σέ κάποιο κελί του ψυχιατρείου. Νά ζητιανεύεις ένα κομμάτι ούρανό καί μιόό μέτρο φθαρμένο ήλιο. Νά μετράς τίς μεταλλάξεις του χρόνου σ' ένα πρόσωπο πού όλοένα σέ άποξενώνει απ'τόν ίδιο σου τόν έαυτό. Νά άνορωτιέσαι άν ύπηρες ποτέ καί νά άπορείς μέ τήν άπελπισμένη σου διάθεση νά εξακολουθείς νά ύπάρχεις.

Νά συναρμολογήσεις τήν κραυγή πού λογοκρίνεται στό λαρόγγι σου. Νά μιλήσεις όταν νιώθεις κιόλας πώς σ'έχουν στραγγάλισι. Μιά άδιάκοπη πίεση αντίστασης στόν εύνοχησμό τής όντότητάς σου, μία προσπάθεια πού σέ κομματιάζει. Προσεχτικά μαζεύεις τά κομμάτιά σου. Σάν τούς κύβους παιδικού παιχνιδιού πού τούς τοποθετείς άπαλά τόν ένα πάνω στόν άλλο. Τό κάθε μέλος έχει μία δικιά τους αυτότελεια κι όλα μαζί ύποτάσσονται σέ μία λογική αύτοσυντήρησης, έξω απ'τόν έλεγχο σου. Δεκάδες λάμπες ξεπλένουν τόν ένκεφαλό μας μέ άντανακλάσεις ΝΕΟΝ.

Ξέρουμε πώς στό ύπόγειο του ψυχιατρείου ένας κρατούμενος πέθανε απ'τήν παγωνιά, δέμένος μέ άλυσίδες.

Βρέχει... Έξω φυσάει ένας μανιασμένος άέρας, έδω καί δυό μέρες φιλοχιονίζει συνέχεια. Μιά γραμμή νερού καταρρέει στόν τοίχο από κάποια κακή έφαρμογή πού κάνει τό παράθυρο. Δελτίο θυέλης. Δελτίο μοναξιάς. Θέλω νά ούρλιαξω άλλά μου φαίνεται ότι έχω στεγνώσει. Οι ήχοι στά φωνήεντα σχηματίζονται απ'τούς παλμούς τών φωνητικών χορδών όταν τίς διαπερνάει παρατεταμένα ό άέρας.

Οι άνάσες έδω είναι κοντές, κοφτές, γλιστράνε παράνομα στό σώμα μας. Παράνομα άπώ τα σημειώματα τών φίλων στήν αίθουσα δικηγόρων. Μου γράφεις αντίστρεψε τά δεδομένα του χρόνου. 'Ο χρόνος άπορροφείται μέσα στήν άπείριτη ευθεία ένός λευκού διαδρόμου, σέ μία έπίπεδη γραμμή πού έχει χάσει τόν όρίζοντά της. 'Η δομή του μορφοποιείται άνάμεσα στους ήχους πού άνοίζουν καί κλείνουν τίς γκρίζες πόρτες. Μοιράζεται σ' αυτό τό μυρμηγκιασμα του μυαλού πού κυκλοφορεί στό αίμα καί παγώνει σιγά-σιγά τίς άρτηρίες. Στο έπισκεπτήριο πίσω απ'τή σιδερένια σίτα πού δέ σ'αφήνει νά ξεραρίσεις χαρακτηριστικά. Σέ μία μάταιη προσπάθεια νά καλύψεις μέ ύποκατάστατα τή στέρωση τής έπικοινωνίας, τής τρυφερότητας, τής σεξουαλικής πείνας. Στο τρεμούλιασμα πού δέν ξέρεις άν φταίει τό κύρο, ή άρχιτεκτονική τής φρίκης ή ή δικιά σου παγωνιά.

Οι αισθήσεις άλλοιώνονται καθώς άδειάζεις άργά, σάν τό ύνρό μίας σύριγγας. Σβήνουν. 'Ο θάνατός του στό ύπόγειο, ένα γεγονός πού πρέπει νά τό άποδεχτείς. Πού έξαντλήθηκε ήδη σέ μερικές κοφινές φορές. Κινητοποίηση του μηχανισμού παραγωγής άντισωμάτων ένάντια στήν εύαισθητοποίηση. Νά άποποιηθείς καθετί πού ύποτίθεται πώς δέν έχει σχέση μαζί σου. Οι λέξεις κοροϊδεύουν μέ τήν άνεπάρκειά τους. Δέν ξέρω πώς γράφονται οι κραυγές. Πώς ή όργη μεταλλάσσει σέ δύναμη κρούσης. Πώς μεταλλάζει ένα φευγάλο συναίσθημα σέ σταθερή συνείδηση. Πώς νά κρατηθεί άμείλιτη ή όργη, νά μή μετατραπεί σέ ύπουλη, άδρανοποιημένη πίκρα.

Νά πεθαίνεις δεμένος, ή φωνή σου νά σβήνει στό κενό, νά μήν μπορούν νά σ'αγγίξουν ούτε τά ίδια σου τά χέρια. Αύτά τά χέρια πού έκατοντάδες φορές κινήθηκαν γιά νά παράγουν τίς άλυσίδες τους, τά γκλόμπς, τίς στοκές των δεσμοφυλάκων, τό υλικό πού μ' αυτό διασκεδάζουν κάποιοι άλλοι, τό διπλό κρεβάτι πού έκείνοι κάνουν έρωτα. Αύτά τά χέρια σταμάτησαν νά είναι παραγωγικά γιά αυτό πρέπει νά σταματήσουν νά κινούνται, νά σταματήσουν ν'αντιστέκονται, νά σταματήσουν νά χαϊδεύουν γιά πάντα.

Καταμέτρηση τής άναπνοής μας όταν κοιμόμαστε. 'Ο ρυθμός της καθορίζεται απ'τίς ιδιότητες του σφραγιστικού κώδικα. Έλέγχει τό βαθμό άντοχής σου. Τό δικαίωμα σου στήν άναπνοή καθορίζεται απ'τήν ήμερήσια διάταξη εισερχόμενου άέρα, έκπονείται στή γραμματεία μέ τή σύμφωνη γνώμη τής κοινωνικής λειτουργού μαζί μέ τά χαρτιά διαγωγής. Νά άποδείξεις τήν ικανότητά σου γιά έπανένταξη στήν κοινωνία, νά δείξεις έμπρακτη μεταμέλεια γιά νά πάρεις καλά χαρτιά. 'Αλλιώς έίσαι χαμένη. Έμπρακτη μεταμέλεια θά πει νά χαφιεδώνεις τίς συγκρατούμενες σου, νά μή λές ποτέ όχι, νά λές εύχαριστώ στίς κυρίες τής φιλανθρωπίας. Όταν μπαίνεις στό γραφείο τής διευθύντριας δέν πρέπει νά άπαιτείς, πρέπει νά ίκετεύεις. 'Η Κατερίνα ίκετεύει γιά νά δει τά παιδιά της. Νά ίκετεύεις τό δεσμοφύλακα γιά νά σ'αφή-

σει πέντε λεπτά παραπάνω στο επίσκεπτήριο. Νά ίκετεύεις τό θεό νά σοῦ συγχωρήσει τίς ἁμαρτίες σου. Μιά ἀναγούλα πού σοῦ γεμίζει τό στόμα, τό λαιμό, τό στομάχι.

Εἶναι δύσκολο νά μιλήσεις γιά τή λογική τῶν ἀριθμῶν ὅταν βρίσκεσαι στή φυλακή. Νά ἀπαριθμήσεις τά μέτρα, τά γεγονότα, τίς καταστάσεις πού σέ καταπιέζουν. Μέ μιὰ στατιστική γιά νά προστεθοῦν μερικά αἰτήματα στή λίστα κάποιων θεωρητικῶν διεκδικήσεων τῶν ἀπ' ἔξω — καί ἄν — γιά κάποιες μεταρρυθμίσεις πού θά χρυσώσουν τό χάπι σέ κάποιο ἀπώτερο μέλλον. "Ἔτσι κι ἄλλιῶς δέν μάθαμε ἀκόμα νά διεκδικοῦμε ἄμεσα οὔτε αὐτά πού ἀφοροῦν τή δικιά μας ζωή. "Ὁμως, εἶναι κι αὐτό ἀπαραίτητο. "Ὁστόσο, εἶναι ἀφόρητο νά μιλήσεις στεγνά γιά τό σωφρονιστικό κώδικα, γιά τήν πείνα, τό κρύο, τά ψυχιατρεῖα, τίς μεταγωγές, τίς ἰσοβίτιδες. Καί τόσα ἄλλα πού δέ χωρᾶνε σ' ἓνα χαρτί ὅταν πνίγεσαι. Δύσκολο κι ἐπικίνδυνο ἄν κάποιος θελήσει νά τό δεῖ κάτω ἀπ' τό πρίσμα τοῦ ἀστικού ἐκσυγχρονισμοῦ μέσα στά πλαίσια τοῦ καπιταλιστικοῦ κράτους. Τό κράτος

προϋποθέτει, χρειάζεται τίς φυλακές του. "Ἀπ' τά παραδείγματα πού ἔχουμε στίς "ἀνεπτυγμένες" χώρες, Γαλλία, Γερμανία, ἐκσυγχρονισμός δέν σημαίνει τίποτ' ἄλλο ἀπό μιὰ ἐπιστημονικοποίηση τῆς καταπίεσης στό ψυχολογικό ἐπίπεδο. Καλύτερη ἴσως τροφή, πιά ἄνετα κελιά, πού ὅμως παραμένουν κελιά, τελειότερα συστήματα ἀπομόνωσης καί ἐλέγχου. "Ισχυροποίηση τοῦ θεσμοῦ τῆς φυλακῆς καί δικλείδες ἀσφαλείας πού σέ ἀποξενώνουν ἀπ' τοὺς συγκαταούμενούς σου μέ τή θεωρητική κάλυψη διάφορων σκοπιμοτήτων. Μέγιστη ἀπόδοση τῶν λευκά κελιά πού εἶναι γνωστά καί χρησιμοποιοῦνται γιά πολιτικούς κρατούμενους. "Ὁστόσο, τά μέτρα αὐτά εἶναι σέ κάποιο βαθμό γενικευμένα σάν ὄξονας στή γραμμή πού ἀκολουθεῖ τό "σωφρονιστικό" σύστημα.

"Ἡ κραυγή σου ὅπως βγαίνει ἀπ' τά διάσταλα χεῖλη σου τήν ὥρα τοῦ φόνου σου εἶναι πιά δυνατή κι ἀπ' τοὺς ἤχους μιᾶς ὁλόκληρης διαδήλωσης.

Oreste Scalzone con la madre dopo il ricovero al Policlinico Gemelli.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ, 23/24/25 ΑΠΡΙΛΗ 1980, ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΜΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ. ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΠΑΡ'ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΑΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΓΓΙΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΗΤΑΝ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ, ΓΙ'ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΜΕ ΕΔΩ ΥΛΙΚΑ ΑΠ'ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ, ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, 12 ΜΑΗ 1980.

ΟΜΑΔΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Ἡ σημασία τῶν γεγονότων πού ἐγιναν τίς τελευταῖες μέρες στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ εἶναι τεράστια. Στήν ἐπικαιρότητα ἐρχονται γιά πρώτη φορά ἀγῶνες πού ἔχουν νά κάνουν μέ τούς πύκην δικούς καί καταπιεστικούς θεσμούς καί μηχανισμούς τῆς κρατικῆς ἐξουσίας.

Τά γεγονότα αὐτά στάθηκαν ἀφορμή, ἀφοῦ μᾶς ἀγγίξαν μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, ὥστε νά ἐκφραστεῖ ἔντονα ἡ ἐπιθυμία γιά μιὰ οὐσιαστική συμπαράσταση. στόν ἀγῶνα τῶν φυλακισμένων. Μιά συμπαράσταση πού πρωταρχικά θά ἔπρεπε νά ἔρθει σέ ρήξη μέ τήν ἑσαεῖ φιλολογία γύρω ἀπ'τό ζήτημα καί νά ἐκφραστεῖ πρακτικά πλέον γιά πρώτη φορά στήν Ἑλλάδα. Γιά πρώτη φορά, γιατί τέτοιες ἀφορμές δόθηκαν καί στό παρελθόν — ὅπως ἡ στάση τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1977 — ἀλλά πνίγηκαν μέσα στή δίνη τῆς ἀριστερῆς ἰδεολογίας, πού ἐγκλώβιζε τά πάντα μέσα στό ἀπρόσωπο καί καθαρά μελλοντολογικό πλαίσιο τοῦ ἐπερχόμενου σοσιαλιστικοῦ συστήματος. Ἡ δέ εὐθυξία τῆς ἀπέναντι στό πρόβλημα ἐντοπιζόταν στό νά φωνάζει καί νά διαλαλεῖ: Λευτεριά στούς πολιτικούς κρατούμενους, ἡ, ἂν θέλετε καί πιό προωθημένα, Λευτεριά στούς ἐπαναστάτες φυλακισμένους.

Ἡ αἰτία, ὅμως, πού κρύβεται πίσω ἀπ'τήν ἀφορμή πού ἔδωσαν τά γεγονότα τοῦ Κορυδαλλοῦ εἶναι μιὰ ἀποκάλυψη.

Ἡ ἐξωτερική πύλη τῶν φυλακῶν δέν εἶναι ὁ κυματοθραύστης πού σταματᾷ κάθε ἀντίσταση ἐνάντια στήν κρατική ἐξουσία.

Αὐτοί πού τήν περνοῦν δέν εἶναι οἱ στενοί συγγενεῖς, ὀρισμένοι καλοί "σύντροφοι" καί ἡ δικηγορική ψευδαῖσθηση, πού ἡ ἀπάτη ὁλωνῶν μεταφράζεται στό ὅτι ἐνεργοῦμε τά δέοντα, κάθε καλὰ καί φρόνιμα, σέ λίγο καιρό βγαίνεις.

Αὐτό πού ὑπάρχει μέσα σέ κάθε Κορυδαλλό εἶναι ἡ ἀσβηστή ἐπιθυμία γιά ζωή. Καί βρίσκεται ἐκεῖ γιατί ἔχει ἀρνηθεῖ τήν ψευδαῖσθηση τῆς ἐπιβίωσης πού προσφέρεται σέ ὅλους ἐμάς τούς ἀπ'ἔξω.

Ἡ κοινή γνώμη τόν ἀνθρώπο τῆς φυλακῆς τόν θεωρεῖ πεθαμένο, μιὰ καί δέ βλέπει τόν προγραμματισμένο προσδιορισμό πού τῆς ἐπιφυλάσσει ἡ κρατική ἐξουσία.

Ἡ ἀριστερή ἰδεολογία τοῦ συνιστᾷ νά καθήσει φρόνιμα, νά μὴν μπαίνει σέ καυγάδες, νά προσέχει προπαντός τούς χαφιέδες — πού συνήθως εἶναι οἱ "ποινικοί" καί γενικά νά μὴν ἔχει ἀλισβερίσια πού θά τόν φέρουν σέ σύγκρουση μέ τίς ἀρχές τῶν φυλακῶν. Καί ὅλα αὐτά γιατί ὅταν θά βγεῖ, τό "κίνημα" τόν χρειάζεται εἴτε ἥρωα εἴτε ὑπάλληλο ἀνάλογα μέ τό μέγεθος τῆς περίπτωσης του.

Ἡ κρατική ἐξουσία, μέ τό ρυθμό τῆς ζωῆς πού ἐπιβάλλει στόν πιό καταπιεστικό μηχανισμό τῆς — τίς φυλακές —, μετουσιώνει δειλά-δειλά αὐτό πού ὁραματίζεται γιά ὁλόκληρη τήν κοινωνία. Μιά ζωή πού ὅλες οἱ κινήσεις τῆς θά εἶναι μηχανοποιημένες καί προγραμματισμένες.

Ὁ Κορυδαλλός, ὅμως, τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἶναι ἡ χρεωκοπία ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, ἀλλά παράλληλα φανερώνει καί τό μέγεθος τῆς ἀπάτης πού ὑπάρχει σ'αυτές.

Ἡ τρομοκρατία τῶν φυλακῶν πού σκοπεύει στήν ἀποδοχή τῆς ἀπ'τούς φυλακισμένων, ἀλλά καί ὁ ἐκφοβισμός καί παραδειγματισμός τοῦ κόσμου γιά τό τί τόν περιμένει ἂν ξεφύγει ἀπ'τίς κοινωνικές καί πολιτικές προδιαγραφές πού τοῦ καθορίζουν τά κόμματα καί οἱ μηχανισμοί ἐξουσίας, μπλοκαρίστηκαν σημαντικά ἀπ'τά τελευταῖα γεγονότα.

Ἡ προσπάθεια πού ξεκινᾷ ἔχει σά βασικό τῆς σκοπό νά σταθεῖ ἀλληλέγγυα σέ κάθε ἀγῶνα πού ξεσπάει στίς φυλακές. Αὐτό ἀποτελεῖ καί μιὰ ἀπλή ἀπάντηση στό τεχνικό δίλημμα τοῦ διαχωρισμοῦ "πολιτικοί" καί "ποινικοί" κρατούμενοι.

Τά γεγονότα πού ἐγιναν στόν Κορυδαλλό ἔδειξαν πόσο ξένο εἶναι τό τεχνητό αὐτό πρόβλημα, ἀφοῦ δέν λαμβάνει ὑπόψη του ὅτι ἡ καταπίεση καί ἡ καταστολή ἐκεῖ εἶναι

όλοκληρωτική και έπομένο είναι ότι ή αντίσταση δέν μπορεί νά είναι μονομερής ούτε απαιτεί πολιτική συνείδηση. Έξάλλου, ή μεταμέλεια, ό σωφρονισμός και ή διαπαιδαγώγηση, αναπαραγωγικές αξίες τής ταξικής κοινωνίας, δέν στρέφονται σέ πολιτικές πρακτικές, αλλά σέ κάθε άρνητή τής κοινωνίας πού ζούμε.

Η προσπάθειά μας σκοπεύει νά έξωτερικεύσει τόν άγώνα τών φυλακισμένων και νά τόν τοποθετήσει στήν πραγματική του διάσταση. Η μορφή αυτή συμπαράστασης είναι πλέον έπιτακτική άφου και ό τύπος και όλοι οί μηχανισμοί άντιστροφής τής πραγματικότητας αναγκάζονται δημόσια νά κλαψουρίσουν γιά τίς συνθήκες σωφρονισμού τής κοινωνίας μας.

Η αντίστασή μας στήν κρατική τρομοκρατία και ή ως ένα βαθμό άρνηση του τρόπου ζωής, πού μάς προσφέρει ή "εύνομούμενη" κοινωνία μας, μάς τοποθετεί μακριά από μία φιλανθρωπικοχριστιανική αντίληψη συμπαράστασης.

Γιά νά πάψει ή τρομοκρατία στό κρατητήριο και στή φυλακή.

Γιά ένα κίνημα συμπαράστασης στους άγώνες τών φυλακισμένων.

Ο Λ Ο Ι Σ Τ Α Π Ρ Ο Π Υ Λ Α Ι Α — Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α 12/5/1980 — 7 μμ.

Όμάδα Συμπαράστασης στους Άγώνες τών Φυλακισμένων

"Ένα τελευταίο παράδειγμα πού μάς δίνει μία άμυδρή έστω εικόνα γιά τό τί συμβαίνει καθημερινά στίς φυλακές. Άπ'τίς έφημερίδες τής 6 Μάη διαβάζουμε: "Ένα γυαλί τρύπησε τήν καρδιά του φυλακισμένου Ε. Διαμαντόπουλου." Είχαν μεσολαβήσει δυό άπόπειρες αυτοκτονίας του φυλακισμένου. Ένα κομμάτι γυαλί πού οί γιατροί-δολοφόνοι τών φυλακών δέν ανακάλυψαν στάθηκε ή αίτία θανάτου του Διαμαντόπουλου. Αύτή ή άχνη εικόνα πού περνάει μέσα άπ'τίς μικροειδήσεις δέν μπορεί ούτε κατά προσέγγιση νά παρουσιάσει αυτό πού συμβαίνει. ΑΝ Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ, τώρα γίνεται ΕΝΟΧΗ."

ΤΟ «ΕΞΙΠΡΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ» ΞΑΝΑΖΕΙ...

αυτή τή φορά στίς γυναικειές φυλακές Κορυδαλλού

Ό δημοκρατικός φασισμός άντιμέτωπος γι'άλλη μία φορά μέ τό πολιτικό πρόβλημα τής έξόντωσης του κρατουμένου πού έμπρακτα θά άμφισβητήσει τή θεσμοποιημένη καταστολή μέσα στίς φυλακές, κατέφυγε πάλι στήν "άποτελεσματική χρησιμοποίηση" τής άφορισματικής λογικής τής ψυχιατρικής ιδεολογίας.

Η δαμόκλειος σπάθη τής ψυχιατρικής έγκάθειρξης πλανήθηκε άπειλητικά πάνω άπό τά κεφάλια τών φυλακισμένων πού έπέμεναν νά άντιδρούν και νά έξεγείρονται ένάντια στίς άπο-άνθρωποποιημένες συνθήκες ζωής τους.

"... τό κελί τής Φρόσως πού άποπειράθηκε νά αυτοκτονήσει, είναι άκόμα πλημμυρισμένο άπ'τό αίμα της... τό σεντόνι πού χρησιμοποίησε ή Άδαμάκη γιά νά βάλει τέρμα στή ζωή της, είναι άκόμα κρεμασμένο στά κάγκελα του κελιού της..."

Δικαστές και δεσμοφύλακες, ψυχίατροι και νοσοκόμοι, θάλια πιόνια του πιό οργανωμένου κοινωνικού έγκλήματος τής σύγχρονης κοινωνίας, θά έπιδοθούν σ'ένα δργιο τρομοκρατίας έμποδίζοντας κάθε επικοινωνία τών φυλακισμένων μέ τόν έξω κόσμο.

"Στή Β: πτέρυγα τής φυλακής, δέν τρώμε και κοιμόμαστε χάμω, έξω από τά κελιά μας, ζητώντας δημοσιογράφους και άνοιγμα φακέλλου έρευνας γιά τά αίτια πού όδήγησαν τίς δύο συγκρατούμενές μας νά βάλουν τέρμα στή ζωή τους."

Οί μούμιες του μπατσοδικαστικού μηχανισμού δέ θά σταματήσουν εκεί, θά χτυπήσουν πάλι, άποκαλύπτοντας τόν έπαίσχυντο ρόλο τους και τίς πραγματικές διαθέσεις τής Έξουσίας: τήν άμεση και ολοκληρωτική καταστολή κι έξαφάνιση κάθε μορφής αντίστασης κι έξεγερσης.

"... ή πόρτα τής πτέρυγας Ξαναοίγει: 15 δεσμοφυλάκισσες και 50 χωροφύλακες, άνεμίζοντας γκλόμπς, είσβάλλουν ούρλιάζοντας. Καμία μας δέν κινήθηκε· μάς άρπάζουν άπ'τά μαλλιά, 4 μπάτσοι γιά μία κρατούμενη, μάς χτυπάνε όπου βρούν,στό κεφάλι,στό πόδι, στό στομάχι. Γιά μία ώρα ή φυλακή θυμίζει τή νύχτα του Πολυτεχνείου τό Νοέμβριο του 1973. Τή Φρόσση τή σέρνουν λιπόθυμη σ'όλο τό διαδρόμο.Μιά άυτοραλέζα, πεσμένη χάμω, τήν τραβάνε οί μπάτσοι άπό τά μαλλιά. Μάς κλειδώνουν όπου βρούν. Τήν

ισπανίδα Γομέζ τή σέρνουν δυό πατώματα από τά πόδια ενώ τό σώμα της καί τό κεφάλι της χτυπάνε σέ κάθε σκαλί".

Τό φασιστικό πογκρόμ θά πνίξει τήν εξέγερση στό ίδιο της τό αίμα. Άλλά έκεϊ πού οί φύλακες του δημο-κρατισμού θά φοβηθούν γιά τά άποτελέσματα τής ώμης βίας, ή δικαστική έξουσία εύκολα θά συγκαλύψει καί θά δικαιολογήσει τό άποτέλεσμα τών ... "κοινωνικών παροχών σωφρονιστικής έξόντωσης".

Τό φάντασμα του ψυχολπάτου ξεπροβάλλει άπειλητικό.

Ή "σωφρονιστική" καταπίεση, άμεση προέκταση κι έκφραση τής κοινωνικής καταπίεσης, φαίνεται άδύναμη νά "καθαγιάσει" τό έγκληματικό έργο τής μπατσοδικαστικής έξουσίας πίσω άπ'τούς τοίχους τών φυλακών. Καί κυρίως νά καθυποτάξει όλοκληρωτικά κάθε στοιχείο αντίδρασης από μέρους του κρατουμένου.

Ή ψυχιατρική θά χρησιμοποιηθεί γιά νά καλύψει τό κενό. Ή προσφορά: ένας πιό όρθολογικός, έπιστημονικός καί "άποτελεσματικός" τρόπος καθολικής κυριαρχίας καί έλέγχου πάνω στό άτομο. Ή "θεραπεία" θά άποτελέσει τό άλλοθι του έγκλήματος. Ή θεραπευτική έξόντωση έχει τό λόγο.

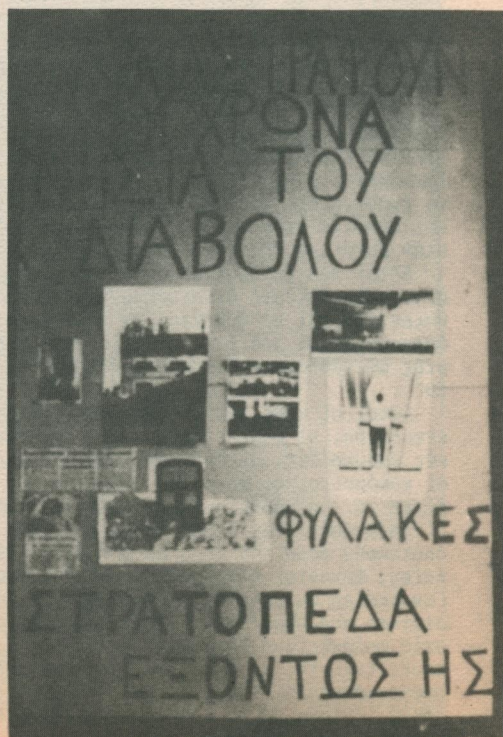
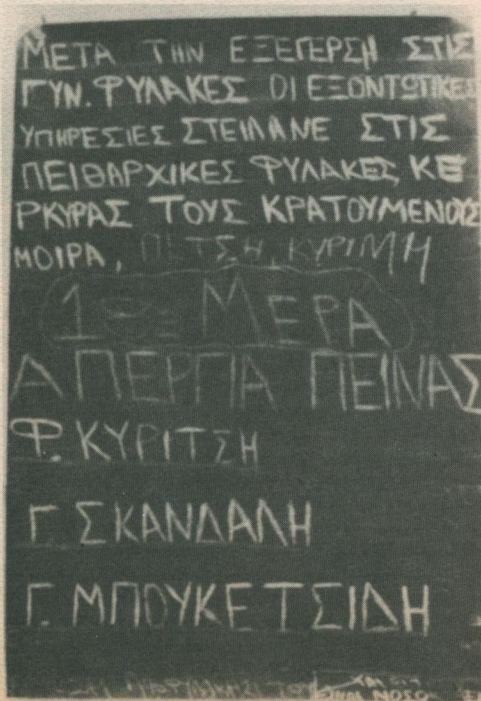
Οί φυλακές παραμένουν τό θυσιαστήρι τής Έξουσίας.

Τά ψυχιατρεία θά άποτελέσουν τήν πεμπτουσία τής θυσίας.

Ο ψυχίατρος, θρασύδειλος καριερίστας, θά συνενργήσει άπροκάλυπτα στήν πιό αίσχρο κοινωνική συναίνεση: τή μεταγωγή. Πίσω άπ'τή μάσκα τής θεραπευτικής άγωγής, καί στό όνομα τής ατέπαγγελης έξουσίας, θά προχωρήσει στήν ίδρυματοποίηση, έξευτελιζοντας, βιαιοπραγώντας καί συνθλιβοντας κάθε ίχνος αντίστασης του ύποκειμένου. Ο ψυχοδιανοητικός καί σωματικός κόσμος του έγκλειστου πρέπει νά κατακερυσιαστεί, νά νεκρωθεί, μήν άφήνοντας τό παραμικρό, τό έλάχιστο περιώριο κάποιας ένεργητικής σκέψης καί δράσης. Θά παραμείνει τό άντικείμενο τών άποφάσεων καί έξουσιοδοτήσεων τής ψυχιατρικής έξουσίας.

"Ζητάμε συμπαράσταση. Αυτό πού γίνεται ατή τή στιγμή στίς γυναικέες φυλακές Κορυδαλλού δέν έχει προηγούμενο ούτε στή χειρότερη φασιστική χούντα."

Τό πρόβλημα τής ενκάθειρξης καί ίδρυματοποίησης του φυλακισμένου είναι καί παραμένει πολιτικό. Θά άφορά πάντα εκείνους πού θά άντιστέκονται καί θά έξεγείρονται ένάντια στήν παθητικοποίηση καί τήν ύποταγή στους έξουσιολάτρες τής ψυχιατρικο-δικαστικής καί κρατικονομοθετικής έξουσίας.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΧΤΙΖΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΝΤΑΧΑΟΥ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΙΓΗ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Τό σφωρνονιστικό σύστημα ως θεσμός τής ταξικής κοινωνίας αποτελεί άπτη άπόδειξη τών άντιθέσεων πού συνταράσσουν τήν δημοκρατία του κεφαλαίου.

Μέ τήν άπομόνωση του φυλακισμένου ή καπιταλιστική κοινωνία άποβλέπει στήν άπόκρυψη τών ίδιων της τών άντιφάσεων: στίς ρίζες τής πλειονότητας τών ύποτιθέμενων έγκλημάτων ύπάρχει ή άντίσταση τών άτόμων στήν οικονομική καί κοινωνική ύποταγή τους. Ή δικαιοσύνη καί τό σφωρνονιστικό σύστημα έχουν λόγο ύπαρξης μόνο στο βαθμό πού πρέπει νά ένοχοποιήσουν τόν φυλακισμένο καί νά δικαιώσουν έπομένως τήν καπιταλιστική κοινωνία, άπ'αυτή τήν άποψη οί φυλακές δέν είναι στο κοινωνικό περιθώριο αλλά στο κοινωνικό επίκεντρο. Τό σφωρνονιστικό σύστημα θέλει νά έξαφανίσει τά κοινωνικά επίκεντρα τής χρεωκοπίας αυτής τής κοινωνίας πού άρνείται τή ζωή καί τήν αύτοσυνείδηση τών άτόμων. "Όλη ή ιστορία του κεφαλαίου είναι ή ιστορία του σφωρνονισμού τών έργαζομένων καί τής ύποταγής τών άρνητών τής μισθωτής εργασίας.

"Αν ή άριστερά άποδέχεται καί άναπαράγει τό διαχωρισμό ποινικού καί πολιτικού κρατούμενου είναι γιατί έχει πάψει άπό καιρό νά είναι μέ τό μέρος τής κοινωνικής επανάστασης, πού δυναμικά θά ξαναβάλει κάθε πρόβλημα στο κοινωνικό επίκεντρο, άφού άπελευθερώσει τίς ιστορικές καί κοινωνικές δυνατότητες επίλυσής του άπ'τούς ίδιους τούς έργαζόμενους.

Αυτοί πού έδω καί δυό χρόνια διαστρεβλώνουν τούς επαναστάτες πού φυλακίζονται.

Αυτοί πού όταν φωνάζουν "ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ" έννοούν "ΑΛΥΣΟΔΕΣΤΕ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ", έφόσον οί φυλακισμένοι επαναστάτες άγωνίστηκαν όχι μόνο ένάντια στο κράτος καί τό κεφάλαιο αλλά καί ένάντια στήν πολιτική, ένάντια δηλαδή στήν έπιστήμη τής έξουσίας.

Αυτοί πού επιδιώκουν άπλώς καί μόνο μιá άστυνομία καί μιá δικαιοσύνη πού νά μήν αύθαιρετούν καί νά σέβονται τό σύστημα, μιá άστυνομία καί μιá δικαιοσύνη στήν ύπηρεσία μιás άψευδάδιαστης δημοκρατίας του κεφαλαίου.

Αυτοί οί κάθε λογής έκσυγχρονιστές του κεφαλαίου, οί φιλελεύθεροι, οί προοδευτικές έφημερίδες, οί άνανεωτές τής άριστεράς, οί κακομοιροι οί φοιτητές πού κυνηγούν τό άδικο καί ύπερασπίζονται τό δίκαιο, τέλος οί οργανώσεις τής άκρα άριστεράς πού δέν άποτελούν παρά τήν άκρα άριστερά του κεφαλαίου, έρχονται, μ'άφορμή τήν έξέγερση στίς Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού καί τή δημοσιότητα πού πήραν οί συνθήκες σφωρνονισμού στίς φυλακές, νά θέσουν τά σάπια αϊτήματά τους, έρχονται νά ζητήσουν νά βελτιωθεί τό σφωρνονιστικό σύστημα, ζητούν καλύτερες φυλακές, ζητούν άπ'τό κράτος νά έξοντώνει τούς ανθρώπους μέ καλύτερο τρόπο.

ΟΧΙ! Τήν άπάντηση τήν έδωσαν οί ίδιοι οί κρατούμενοι μέσα στίς φυλακές. "Ποινικοί" καί επαναστάτες άρχισαν ν'άγωνίζονται ένάντια στο σφωρνονιστικό σύστημα, άρχισαν νά άγωνίζονται γιά μιá κοινωνία χωρίς φυλακές — γιά μιá κοινωνία πού νά μήν είναι φυλακή.

Ή άντίληψη του κόσμου πού ένστερνίζεται τίς κυρίαρχες ιδέες, τίς ιδέες τής κυρίαρχης τάξης, ήταν καί είναι ότι οί φυλακισμένοι γιά άδικήματα του κοινού Ποινικού Δικαίου άποτελούν άντικοινωνικά στοιχεία, έχθρούς του καθένα μας. "Ίδια ήταν καί στήν ουσία της παρμένης καί ή άντίληψη τής άριστεράς: οί φυλακισμένοι είναι χαμένα κορμιά παράσιτα, έχθροί του σοσιαλισμού καί γιά παράδειγμα άναφέρει τούς προαγνούς, τούς νονούς, τούς έμπόρους ναρκωτικών. Ξεχνάει, όμως, τήν πλειονότητα αυτών πού βρίσκονται στίς φυλακές. Ξεχνάει αυτούς τούς "φτωχοδιάβολους" πού τό πρόβλημά τους δέν είναι νά πλουτίσουν καί "νά πιάσουν τήν καλή", αυτούς τούς "φτωχοδιάβολους" πού οί πράξεις τους ("τά έγκλήματά τους", όπως τά χαρακτηρίζουν οί δικαστές τους) έχουν νά κάνουν μ'έναν τρόπο ζωής. Είναι αυτοί πού γνωρίζουν άπ'τήν ίδια τους τήν έμπειρία ότι ή μισθωτή εργασία μās στερεί τή ζωή, είναι αυτοί πού άρνούνται νά θυσιάσουν τή ζωή στο βωμό τής επιβίωσης, είναι αυτοί πού άρνούνται τίς ιεραρχημένες σχέσεις, αυτοί πού άρνούνται τόν τρόπο ζωής πού επιβάλλει τό κεφάλαιο στήν κοινωνία. Σ'αυτούς τούς "φτωχοδιάβολους-ποινικούς" άπομένει μόνο νά καταλάβουν τίς αιτίες που σ'όλόκληρο τόν πλανήτη κάνουν τή ζωή ν'άσφυκτεί, άπομένει ή στιγμή πού θ'άρνηθούν τίς δυνάμεις πού έμποδίζουν τή ζωή νά πραγματοωθεί. "Αν σήμερα οί "ποινικοί" άπλώς καί μόνο καταστρέφουν τήν εικόνα του παντοδύναμου καί άτρωτου κράτους πού προγραμματίζει καί σχεδιοποιεί τά πάντα, αύριο θά συμμετέχουν μέ τό μεγαλύτερο πάθος στο κοινωνικό κίνημα άνατροπής. Καί ήδη αύθόρμητα έχουν συμμετάσχει ως ένα βαθμό στίς μεγάλες στιγμές αυτού του κινήματος στήν Ελλάδα: στίς 23 Ίούλη, στίς 25 Μάη, τήν Πρωτομαγιά του '77, πέριου τό Μάη στήν Άγ. Βαρβάρα του Αιγάλεω.

Ή άριστερά ποτέ δέν θέλησε νά δει έτσι τούς φυλακισμένους, δέν θέλησε ποτέ νά δει στο άποκρουστικό πρόσωπο του σφωρνονισμού καί τής δικαιοσύνης έναν ταξικό θεσμό. Θεώρησε τόν σφωρνονισμό καί τή δικαιοσύνη θεσμούς πού προηλάσσουν τήν κοινωνία άπ'τά μίσματα, άντί νά θεωρήσει τήν ίδια τήν κοινωνία μίσμα — μιá κι έτσι θά κινδύνευε ή ίδια ή ιδεολογία της. Ό φενακισμένος λόγος τής άριστεράς καί τών άνανεωτών της πεθαίνει. Δέν έχουμε πρόθεση νά του δώσουμε καμιά παράταση ζωής. Ή άλληλεγγύη στους κρατούμενους μπορεί νά γίνει μόνο στή βάση τής έναντίωσης στην κρατική κτηνωδία. Ή άλλη-

λεγγύη στους κρατούμενους δέν μπορεί νά γίνει από καμιά φιλανθρωπική-χριστιανική διάθεση ούτε μόνο απ'τό γεγονός ότι ίσως αύριο ό καθένας μας μπορεί νά βρίσκεται στή θέση τους σάν ύποτιθέμενος ποινικός ή πολιτικός κρατούμενος, ή άλληλεγγύη πρός τους κρατούμενους γίνεται έπειδή άκριβώς οί άπάνθρωπες συνθήκες πού κυριαρχούν στίς φυλακές είναι οί άπάνθρωπες συνθήκες πού κυριαρχούν σ'όλόκληρη τήν καπιταλιστική κοινωνία, έπειδή όλη ή κοινωνία έχει μεταβληθεί σέ φυλακή, έπειδή όλους μας προσπαθούν νά μάς μετατρέψουν σέ κρατούμενους καί δεσμοφύλακες.

Η πλήξη, ή άπομόνωση καί ή μοναξιά τών φυλακισμένων είναι ή ίδια πλήξη, ή ίδια άπομόνωση, ή ίδια μοναξιά πού ζούμε όλοι μας τίς περισσότερες ώρες του 24ωρου. Ο σωφρονισμός πού ύφίστανται οί κρατούμενοι είναι

ό σωφρονισμός πού δεχόμαστε όλοι μας, στήν οίκογένεια, στό σχολείο, στό στρατό, στό ψυχιατρεία, στή δουλειά, στίς άπεριέργες, στίς διαδηλώσεις, στό άστυνομικά τμήματα.

Η άλληλεγγύη στους φυλακισμένους είναι υπόθεση του καθένα, είναι υπόθεση κάθε εργαζόμενου, κάθε ανθρώπου πού θέλει ν'αντισταθεί σ'αυτό πού τόν έξοντώνει. Καί τότε είναι βέβαιο πώς οί φυλακές δέν θά σώσουν τ'άφεντικά γιατί τά γεγονότα θ'άσκήσουν τήν έμπρακτη κριτική τους, μέχρι τόν έλευθεριακό κομμουνισμό, μέχρι τήν άναρχία...

Οί Άριστοκράτες Βάνδαλοι τής Άθήνας

Μπροσούρα - 3

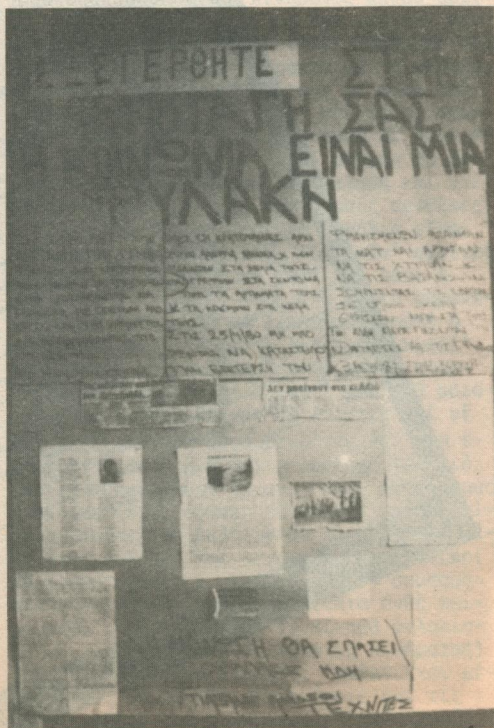
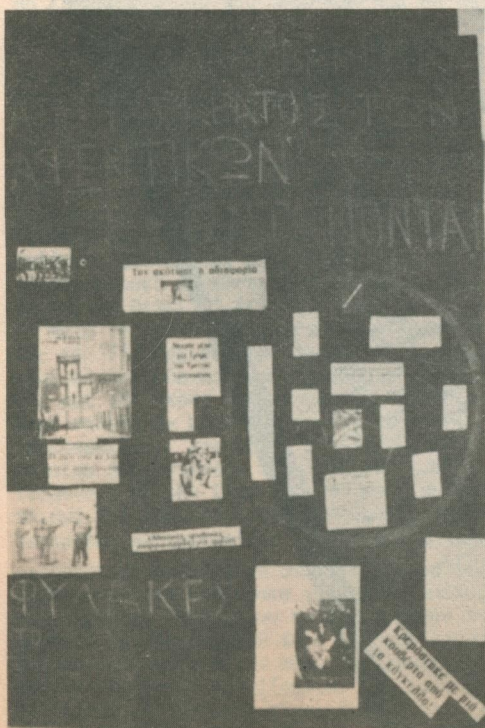
(Τό κείμενο διαβάστηκε στή συγκέντρωση άλληλεγγύης σ'όλους τους κρατούμενους, πού έγινε στό Προπύλαια, στίς 12 Μάη 1980.)

ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΕΚΑΝΑΝ

ΚΑΤΙ ΚΑΙ ΣΥΛΗΦΘΗΚΑΝΕ.....

ΣΕΙΣ ΚΑΝΤΕ ΚΑΤΙ..... ΚΑΙ

ΜΗ ΣΥΛΗΦΘΗΤΕ.

Εξαιρέτως παιδιά του ανατολικού
Καρνάλιου, ηλικίας 16-21 ετών, να
αποκτήσουν τα δικαιώματα

[illegible]

ΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ
ΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΜΑΖΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ

ΑΠΗΛΕΥΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΘΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ 12-5 ΩΡΑ 7.00

αληθινό
εξ ου είναι η
αντίστασή σου

1167
 1168
 1169
 1170
 1171
 1172
 1173
 1174
 1175
 1176
 1177
 1178
 1179
 1180
 1181
 1182
 1183
 1184
 1185
 1186
 1187
 1188
 1189
 1190
 1191
 1192
 1193
 1194
 1195
 1196
 1197
 1198
 1199
 1200
 1201
 1202
 1203
 1204
 1205
 1206
 1207
 1208
 1209
 1210
 1211
 1212
 1213
 1214
 1215
 1216
 1217
 1218
 1219
 1220
 1221
 1222
 1223
 1224
 1225
 1226
 1227
 1228
 1229
 1230
 1231
 1232
 1233
 1234
 1235
 1236
 1237
 1238
 1239
 1240
 1241
 1242
 1243
 1244
 1245
 1246
 1247
 1248
 1249
 1250
 1251
 1252
 1253
 1254
 1255
 1256
 1257
 1258
 1259
 1260
 1261
 1262
 1263
 1264
 1265
 1266
 1267
 1268
 1269
 1270
 1271
 1272
 1273
 1274
 1275
 1276
 1277
 1278
 1279
 1280
 1281
 1282
 1283
 1284
 1285
 1286
 1287
 1288
 1289
 1290
 1291
 1292
 1293
 1294
 1295
 1296
 1297
 1298
 1299
 1300
 1301
 1302
 1303
 1304
 1305
 1306
 1307
 1308
 1309
 1310
 1311
 1312
 1313
 1314
 1315
 1316
 1317
 1318
 1319
 1320
 1321
 1322
 1323
 1324
 1325
 1326
 1327
 1328
 1329
 1330
 1331
 1332
 1333
 1334
 1335
 1336
 1337
 1338
 1339
 1340
 1341
 1342
 1343
 1344
 1345
 1346
 1347
 1348
 1349
 1350
 1351
 1352
 1353
 1354
 1355
 1356
 1357
 1358
 1359
 1360
 1361
 1362
 1363
 1364
 1365
 1366
 1367
 1368
 1369
 1370
 1371
 1372
 1373
 1374
 1375
 1376
 1377
 1378
 1379
 1380
 1381
 1382
 1383
 1384
 1385
 1386
 1387
 1388
 1389
 1390
 1391
 1392
 1393
 1394
 1395
 1396
 1397
 1398
 1399
 1400
 1401
 1402
 1403
 1404
 1405
 1406
 1407
 1408
 1409
 1410
 1411
 1412
 1413
 1414
 1415
 1416
 1417
 1418
 1419
 1420
 1421
 1422
 1423
 1424
 1425
 1426
 1427
 1428
 1429
 1430
 1431
 1432
 1433
 1434
 1435
 1436
 1437
 1438
 1439
 1440
 1441
 1442
 1443
 1444
 1445
 1446
 1447
 1448
 1449
 1450
 1451
 1452
 1453
 1454
 1455
 1456
 1457
 1458
 1459
 1460
 1461
 1462
 1463
 1464
 1465
 1466
 1467
 1468
 1469
 1470
 1471
 1472
 1473
 1474
 1475
 1476
 1477
 1478
 1479
 1480
 1481
 1482
 1483
 1484
 1485
 1486
 1487
 1488
 1489
 1490
 1491
 1492
 1493
 1494
 1495
 1496
 1497
 1498
 1499
 1500
 1501
 1502
 1503
 1504
 1505
 1506
 1507
 1508
 1509
 1510
 1511
 1512
 1513
 1514
 1515
 1516
 1517
 1518
 1519
 1520
 1521
 1522
 1523
 1524
 1525
 1526
 1527
 1528
 1529
 1530
 1531
 1532
 1533
 1534
 1535
 1536
 1537
 1538
 1539
 1540
 1541
 1542
 1543
 1544
 1545
 1546
 1547
 1548
 1549
 1550
 1551
 1552
 1553
 1554
 1555
 1556
 1557
 1558
 1559
 1560
 1561
 1562
 1563
 1564
 1565
 1566
 1567
 1568
 1569
 1570
 1571
 1572
 1573
 1574
 1575
 1576
 1577
 1578
 1579
 1580
 1581
 1582
 1583
 1584
 1585
 1586
 1587
 1588
 1589
 1590
 1591
 1592
 1593
 1594
 1595
 1596
 1597
 1598
 1599
 1600
 1601
 1602
 1603
 1604
 1605
 1606
 1607
 1608
 1609
 1610
 1611
 1612
 1613
 1614
 1615
 1616
 1617
 1618
 1619
 1620
 1621

ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Οι άνθρωποι πού συνέβαλαν στο γράψιμο αυτής της προσούρας προέρχονται από διάφορους κοινωνικούς χώρους και δεν έχουν μάξιμου θεωρητική-πρακτική συνοχή.

Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι υπάρχουν ανάμεσά μας διαφορές στον τρόπο αντιμετώπισης διαφορών προβλημάτων της καθημερινής μιζέριας και της σύγχρονης Κοινωνικής Έπανάστασης. Όταν επομένως χρησιμοποιούμε τον όρο ομάδα, δεν έννοούμε ανθρώπους με συνοχή στην καθημερινή ζωή και με κοινές έμπειρίες. Για τούς πιο πολλούς από μας, αστή ήταν η πρώτη κοινή μας έμπειρία. Έτσι αποδεικνύεται ότι η συνοχή ή κατακτιέται ή δεν κατακτιέται. Αρχίζοντας από μία συγκεκριμένη ανάγκη-επιθυμία, πάνω στην πορεία της πραγμάτωσής της οι άνθρωποι επιδιώκουν να σχετιστούν μεταξύ τους, μ'έναν τρόπο αντίθετο προς τη λογική του συστήματος.

Τά πάντα κρίνονται όταν ή ίδια ή εξέλιξη των σχέσεων μας βάζει το θέμα γενίκευσης της έπικοινωνίας ή στασιμότητας στο μερικό και συγκεκριμένο και μετά αποσύνθεση.

Αυτό πού δημιουργήσαμε αποδεικνύει ότι οι άνθρωποι μπορούν να σχετιστούν μεταξύ τους και να έχουν μία κοινή πρακτική χωρίς μάξιμου συνοχή. Όμως, το παραπάνω δείγμα έχει ήδη έμφανιστεί μπροστά μας και πολλά θα εξαρτηθούν από την απάντηση πού θα δώσουμε.

Αποφάσισαμε να δούμε την πραγματικότητα των φυλακών, των νόμων και της δικαιούσης στην ολότητα της, με όλες τις διασυνδέσεις με το άπάνθρωπο κοινωνικό σύστημα πού μάς συνθλίβει καθημερινά. Πιστεύουμε ότι ή πληροφόρηση σχετικά με τό τί γίνεται μέσα στα κελιά του κράτους, μαζί με κινητοποιήσεις διαφόρων μορφών, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, ξεμπρόσσιασμα κτηνωδών δεσμοφυλάκων, ψυχιάτρων, κλπ. είναι λίγα απ'αυτά πού μπορεί να κάνει ένα κοινωνικό κίνημα πού δέ θέλει να ξεχνάει.

Μετά τό πρώτο οργανωμένο κύμα καταστολής τό '77, άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους δειλοί θόρυβοι από τό χώρο της άριστερας και της άκρας άριστερας του κεφαλαίου, περί πολιτικών κρατουμένων και κρατικής τρομοκρατίας. "Ανέκαθεν, ή άριστερά του κεφαλαίου αντιμετώπιζε τούς ποινικούς κρατούμενους με την ίδια περιφρόνηση, πατερναλισμό ή θλακεία, πού τό κόμμα της πρωτοπορείας αντιμετώπιζει την έργατική τάξη: μικροαστική ήθικολογία ανακατεμένη με ψευτοεπαναστατικά κηρύγματα για τή μεταμέλεια των "λούμπεν" στοιχείων πού αν μνηθούν στα μυστικά του Λενινισμού τότε θα άποτελούσαν δύναμη κρούσης για τήν πάλη των γραφειοκρατών να πάρουν τήν έξουσία. Για τούς άριστερούς οι ποινικοί είναι ένα εργαλείο προς χρήση, φορτά και πέταγμα.

Οι κοινωνικοί επαναστάτες, όμως, ξέρουν ότι ή κατάσταση στις φυλακές είναι τό ίδιο άνομοιογενής όπως και έξω απ'αυτές. Ξέρουν να μην ήρωποιοούν τον τρόπο με τον οποίο όρισμένοι άνθρωποι διάλεξαν να άρνηθούν αυτή τήν κοινωνία. Ξέρουν επίσης ότι υπάρχει μία βασική ένοποιητική συνθήκη για όλους τούς φυλακισμένους, τό γεγονός ότι είναι αιχμάλωτοι της ώμής κρατικής βίας και ότι αυτή τήν αντιμετώπιζουν καλύτερα από κοινού. Ξέρουν τέλος ότι σ'ένα κοινωνικό πόλεμο ανάμεσα στο κεφάλαιο και τό προλεταριάτο τό μόνο πού πετυχαίνει κανείς με διαχωρισμούς ανάμεσα σε ποινικούς και πολιτικούς είναι να αποξενώνει πιθανούς συμμάχους και συντρόφους. Οι φυλακισμένοι, όπως κι όλοι οι άνθρωποι, πρέπει να αντιμετωπίζονται σύμφωνα με αυτό πού είναι πάνω σε μία βάση άλληλεγγύης λόγω κοινών συνθηκών καταπίεσης.

Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για τό πώς συμπεριφέρονται οι λεγόμενοι "πολιτικοί" προς τούς "ποινικούς". Τούς βάζουν μπροστά στην αντιμετώπιση διαφόρων συνθηκών και ξεχνούν ότι υπάρχουν όταν βγαίνουν έξω. Δικαιολογημένα λοιπόν υπάρχει μεγάλη δυσπιστία από μέρους των "ποινικών" για όποιονδήποτε χρησιμοποιεί μία γλώσσα πολιτικοποιημένη με τήν πλατιά έννοια. Αυτό τό άρνητικό για τή δημιουργία κινήματος κλίμα άρχισε να σπάει από τή στιγμή πού μερικοί σύντροφοι κοινωνικοί επαναστάτες βρέθηκαν στις φυλακές και έδειξαν έμπρακτα με τή συμπεριφορά τους και τον τρόπο τους τό πόσο άπεχούν από τούς "πολιτικούς" και τό τί σημαίνει κατάργηση του διαχωρισμού σε ποινικούς και "πολιτικούς". Έτσι μπήκαν τα θεμέλια για μία έμπρακτη άλληλεγγύη και κοινό άγώνα ενάντια στις άπάνθρωπες συνθήκες.

Ένα από τα πιο δύσκολα έμπόδια είναι οι ένοχές των ίδιων των "ποινικών" σχετικά με αυτό πού είναι ή με αυτό πού λέει ή κοινωνία ότι είναι. "Ήδη ένα πρώτο σημαντικό βήμα έγινε για να ξεπεραστεί αυτή ή κατάσταση όταν έστω και λίγοι "ποινικοί" επέστρεψαν τήν ένοχή στην κοινωνία κραυγάζοντας "είκόνα σου είμαστε και σου μοιάζουμε". Η άρχή έγινε, οι άνάγκες και οι αίτίες είναι ήδη συσσωρευμένες και όλα έξαρτώνται από τή δραστηριοποίηση των πιο ευίστατοποιημένων χώρων. Όσον άφορά τούς διεκδικητικούς άγώνες των φυλακισμένων σίγουρα πρέπει να βελτιωθούν οι συνθήκες μέσα στις φυλακές και σίγουρα οι κοινωνικοί επαναστάτες πρέπει και θέλουν να συμπαρασταθούν έμπρακτα. Η καθάρτητα ενός κοινωνικού κινήματος (και τό κίνημα φυλακισμένων είναι μέρος ενός τέτοιου κινήματος) δεν είναι δοσμένη έξαρχής. Άποκτιέται μέσα απ'τίς ίδιες τις συγκρούσεις και τις τάσεις αυτού του κινήματος. Έμεις χωρίς ψευδαισθήσεις για τα προβλήματα πού υπάρ-

χουν θέλουμε νά δώσουμε σ'αυτό τό κίνημα καί στούς εαυτούς μας μιá σφαιρική αντίληψη τής κατάστασης γιά νά μήν ὀδηγηθοῦμε σ' ἓνα κίνημα πού θά ζητάει χρυσά κλουβιά γιά τούς φυλακισμένους. Θέλουμε μιá κοινωνία χωρίς φυλακές, μιá κοινωνία πού νά μήν εἶναι φυλακή. Αὐτή εἶναι ἡ σκοπιά μας καί ἡ προοπτική μας. Θέλουμε ὅμως ἐπίσης νά κάνομε μιá ἀποτελεσματική καμπάνια γιά τήν κατάργηση τῶν πειθαρχικῶν φυλακῶν καί τό σταμάτημα τοῦ ξύλου, τῆς κτηνωδίας, τῶν βασανιστηρίων. Δέν ὑπάρχει ἀντίφαση ἀνάμεσα στά δύο καί στό χέρι δλων εἶναι νά μήν ὑπάρξει.

Μιά ἄλλη διδασκαλία τῆς ἀλληλεγγύης καί τοῦ ἀγῶνα τῶν φυλακισμένων εἶναι ἡ ἀπόδραση.

Τό θέμα πού μπαίνει σέ ὅλους τούς φυλακισμένους πού ἀρνοῦνται νά γίνουν τό ἄλλο-θι τοῦ κράτους καί τοῦ κεφαλαίου, πού δέν ἀποδέχονται τίς κατηγορίες τῆς κοινωνίας καί πού θεωροῦν τούς εαυτούς τους αἰχμάλωτους ἑνός κοινωνικοῦ πολέμου, εἶναι τό νά ἀγωνίζονται γιά καλύτερες συνθήκες ἐπιβίωσης μέσα στούς χώρους ἐξόντωσης τοῦ κράτους ἀλλά νά μήν μποῦν ποτέ στή λογική τοῦ συνδικαλισμοῦ πού ζητᾷ μιá πιό εὐπρεπισμένη μιζέρια καί καταπίεση. Ἐάν μποῦν σ'αὐτή τή λογική τότε οὔτε κάν γιά καλύτερευση

τῶν συνθηκῶν μπορούμε νά ἐλπίζουμε γιατί ἀπλούστατα τό κράτος δέν θά μᾶς λογαριάζει, δέν θά μᾶς ὑπολογίζει κι οὔτε ἔχει καί τίς δυνατότητες λόγω τῆς ὑπανάπτυξης τοῦ ἑλληνικοῦ κεφαλαίου νά κάνει σημαντικές ὕλικές παραχωρήσεις. Βασική ἀρχή εἶναι τό ὅτι κατακτοῦμε καί δέν ζητᾷμε. Ἄλλη βασική ἀρχή εἶναι τό ὅτι καθῆκον κάθε αἰχμαλώτου εἶναι νά ἀποδράσει. Βέβαια οἱ ἀντικειμενικές δυσκολίες εἶναι πολλές, ἀλλά μήπως ἡ ἀργή ἐξόντωση εἶναι εὐκολότερη! Ἐνα ριζοσπαστικό κίνημα φυλακισμένων ἐπεκτείνει τήν ἀλληλεγγύη του καί σ'αυτό τόν τομέα. Ὅχι παθητικές

αὐτοκτονίες. Πρός τά κεῖ μᾶς ἐξωθοῦν αὐτοί. Ἐμεῖς ὅμως θά τοὺς ἀνατρέψουμε τά σχέδια. Εἶναι ἀναγκαία ἡ δημιουργία ἑνός πλέγματος-δικτύου σχέσεων ἀλληλεγγύης πρὸς τούς φυλακισμένους μέ τήν ἀναγκαία προϋπόθεση ὅτι ὅλα τά μέλη αὐτοῦ τοῦ κινήματος πρέπει νά καταλάβουν πῶς ἡ ἀλληλεγγύη ἔχει μιá ἀρχή σπάνια, ὅμως ἔχει τέλος.

Τότε καί μόνο τότε εἶναι σίγουρο ὅτι τό κοινωνικό κίνημα θά γίνει ὁ ἐφιάλτης τῶν ἀφεντικῶν ἀσκώντας τήν ἔμπρακτη κριτική του.

Τότε πραγματικά οἱ φυλακές δέ θά σώζωνται ἀφεντικά.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Πιστεύοντας πώς ο χαρακτήρας κάθε ανθρώπου είναι ανάλογος με τις συνθήκες μέσα στις οποίες διαμορφώνεται, αρνιόμαστε να υποστούμε οποιαδήποτε συνέπεια μας επιβάλει ή κοινωνία για πράξεις που ή ίδια εκτρέφει, και άμφισβητούμε κατά πόσο όρισμένες πράξεις αποτελούν αδικήματα όπως:

Η άπαλοτρίωση του κοινωνικού πλούτου που βρίσκεται στα χέρια μιάς κοινωνικής μειοψηφίας και που είναι προϊόν νόμιμης κλοπής εκατομμυρίων φουκαράδων είναι δικαίωμά μας

Η πρόσφυγή στους ψεύτικους παράδεισους των ναρκωτικών και βέβαια δεν θά πρέπει να θεωρείται αδικήμα μιάς και ζούμε σε μιά κοινωνική πραγματικότητα που σε τίποτα δεν διαφέρει από την κόλαση. Ποιός λοιπόν έχει το δικαίωμα να μας κατηγορήσει γι' αυτή την πρόσφυγή σε ψεύτικους παράδεισους, αφού μας αρνιέται έναν πραγματικό παράδεισο στη γη.

Αρνιόμαστε τον χαρακτηρισμό του εγκληματία και του κακοποιού, αρνιόμαστε να κατακρίνουμε την βία του άπροσάρμοστου και καταδικάζουμε την βία της προσαρμογής σε ένα σύστημα άπάνθρωπο.

Καταγγέλλουμε τα βασανιστήρια και την εξόντωση που μας επιβάλουν στις φυλακές - κρεματόρια και που μας συμπεριφέρονται σαν σε αιχμαλώτους.

Είμαστε γέννημα της κοινωνίας που μας τιμωρεί και αν αυτή μας λέει διεφθαρμένους έμεις της απαντάμε πώς εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω. Γιατί κι όταν βγαίνουμε απ' τις φυλακές αισθανόμαστε την ίδια ξεφτίλα όπως και κά μέσα. Είμαστε οι αποδιοπομπαίοι τράγοι μιάς κοινωνίας που δεν θέλει να κυτταχτεί στον καθρέφτη.

Καταγγέλλουμε κάθε μηχανισμό και σύστημα που αναπαράγει και εκτρέφει τον χαφιεδισμό στις φυλακές και στα αναμορφωτήρια.

Καταγγέλλουμε κάθε βασανιστικό έγκλεισμό και κάθε δολοφονία στα ψυχιατρεία, στην ασφάλεια, στις απομονώσεις - πειθαρχεία, αυτών που τόλμησαν να αντίσταθούν στην απάνθρωπη εξόντωσή τους (περιπτώσεις Γιάνναρη, Κάτσουρα και δεκάδων άλλων -τελευταία περίπτωση ή εξόντωση του Θεοφιλίδη που πέθανε δεμένος στην απομόνωση-).

Κόντρα κι ενάντια στην θέληση του όποιου εισαγγελέα, μπάτσου ή δεσμοφύλακα έμεις θά αγωνιστούμε ενάντια στις εξοντωτικές συνθήκες σύλληψης και κράτησης στην κόλαση που όνομάζεται σοφρωνιστικά καταστήματα.

- Ζητάμε να σταματήσει τό ξύλο για κάθε δίκαιο αίτημα που θά προβάλει κρατούμενος.
- Νά φύγουνε οι φύλακες - βασανιστές όπως ο Παγκράτης, ο Καμπόνας, ο Ζέρβας, ο Εύθυμιος κ.ά.
- Ζητάμε την κατάργηση των πειθαρχικών φυλακών και των πειθαρχιών.
- Νά σταματήσουν οι επιτηδείοι της ύπηρεσίας να κλέβουν τό συστίο άτμώρητα.
- Ζητάμε τά μεροκάματα (23 τό μήνα στην κλειστή) να είναι δικαίωμα όλων των κρατουμένων και να εργάζονται έναλλάξ. Όχι τό μεροκάματο σαν εύεργέτημα να δημιουργεί χαφιέδες.

- Ζητάμε νά καταργηθούν τά ψυχιατρεία σάν μέσα σωφρονισμού. Νά σταματήσουν τά ψυχοφάρμακα καί τά χάπια πού τά δίνουν σωρηδόν οι γιατροί γιά νά μās κάνουν φυτά καί νά φουσκώνουν τίς τσέπες τους. Είναι γνωστό τό κύκλωμα τών πληρωμένων δολοφόνων του ψυχιατρείου (Εύθυμιού, αρχιφύλακας, χωριανός του ύπουργού Σταμάτη, Σπύρογλου ψυχίατρος, Μωράτος ψυχίατρος, Παπαναστασίου καί άλλοι.
- Ζητάμε ἐλεύθερο ἐπισκεπτήριο από συγγενεῖς καί φίλους καί νά σταματήσει ἡ λογοκρισία στά γράμματα καί στά ἔντυπα.

Ἄλλοι νά τρώνε νά γλεντοῦν καί νά γελᾶνε
τῆς ἀδικίας νά ἔχουν σπῆσει τό χορό
πόσα ξοδεύουνε οὔτε καί νά ρωτᾶνε
γιατί ἔχουνε τά τάληρα σωρό.

Καί γώ στό ἔρημο κελλί μου μονάχος
νά ὑποφέρω, νά πονῶ, νά τυρανιέμαι
νά καταριέμαι πού γεννήθηκα φτωχός
κι ἀλύπητα από τούς μπάτσους νά χτυπιέμαι.

**ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΤΙΣ 7 μ.μ.**

Τῇ ἐυζήτησῃ διοργανῶναι
τὸ περιοδικό "τῆς φυλακῆς"

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ! ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ!

"Ενας ἀκόμα κρατούμενος δολοφονήθηκε στίς φυλακές. Ὑπόδικος γιά τό φόνο ἑνός βιομήχανου ὁ Γ. Ξυράφης ἐξαναγκάστηκε σέ αὐτοκτονία στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ, στίς 16 Μάρτη. Μιά μέρα πρίν τόν ἀπομάκρυναν βίαια ἀπό τό Ψυχιατρικό Τμήμα μετά ἀπό ἐντολή του Ὑπουργείου Δικαιοσύνης γιά τήν ἀποσυμφόρηση του τμήματος. Τό Κράτος Δικαίου θά παραμένει κράτος ἀγριότητος καί ἀπανθρωπιᾶς ὅσο ὑπάρχει ἐξουσία. Οἱ νεκροί στίς φυλακές τά τελευταῖα χρόνια κοιντεύουν τούς 20. Οἱ καταγγελίες γιά βασανιστήρια συνεχῶς πληθαίνουν. Οἱ συνθήκες ἐπιβίωσης-συνθήκες κατέρχων.

Τό ξέρεις πῶς: τό ἐγκλημα ἔχει κοινωνικά αἷτια καί ὅτι ὅλοι γινόμεστε ἔστω καί λίγες φορές τῆς ζωῆς μας παράνομοι.

Τό ξέρεις πῶς: ὁ σωφρονισμός τό μόνο πού κατορθώνει εἶναι ἡ ἀπώθηση τῆς τιμω-

ρίας σέ λανθάνουσα ἐγκληματικότητα.

Τό ξέρεις ἡ ὑποψιάζεσαι πῶς: ὅσο ὑπάρχουν ταξικές-κοινωνικές ἀντιθέσεις, ὅσο οἱ ἀνθρώποι δέν ἐλέγχουν τή ζωή τους, ἡ ὁμαδική σχιζοφρένεια, ἡ πάλη ὄλων ἐναντίον ὄλων θά εἶναι τό τίμημα τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐξουσίας τῶν ἀφεντικῶν, τῆς ἀποξενωμένης κοινωνίας.

Ἄν τό ἐγκλημα εἶναι ἡ ἀγνία του ἀπομονωμένου ἀνθρώπου μπρός στίς κοινωνικές συνθήκες πού ἐπικρατοῦν, ἡ τιμωρία εἶναι ἡ ἀφαίρεση ἀπό τό ἀνθρώπινο.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ.

ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ, ΠΕΜΠΤΗ 19 ΜΑΡΤΗ, 4 μμ.

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΠΛΗΡΟΦΟ-
ΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΟ ΜΑΡΤΗ ΤΟΥ 1981.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ
ΜΠΕΡΚΝΕΡ ΡΟΖΙΝΑ

